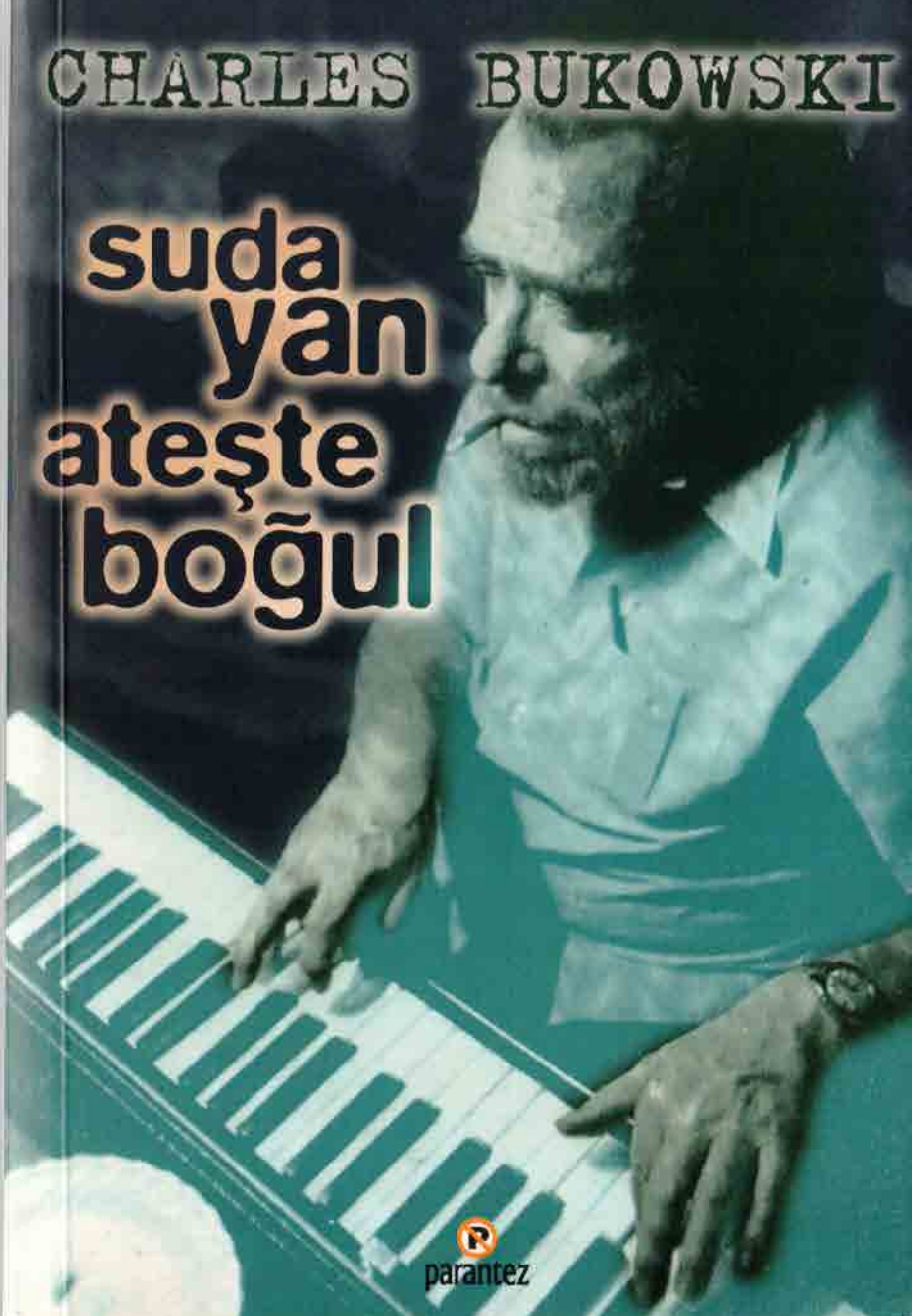
CHARLES BUKOWSKI

suda yan ateşte boğul

parantez

Charles Bukowski

SUDA YAN ATEŞTE BOĞUL

Parantez
Gazetecilik ve Yayıncılık Ltd.
İstiklal cad. 212, Aznavur Pasajı Alt Kat, no.8
Beyoğlu - İSTANBUL
Tel/ Fax: (0212) 252 85 67
E Posta: parantez@yahoo.com

Genel Dizi: 99

Birinci Baskı: Ocak 1999

Yayına Hazırlayan: Metin Celâl
Kapak Düzeni: Nurcan Zamur
Montaj: Neşet Mut (0212) 212 03 40
Baskı: Mart Matbaacılık Ltd. (0212) 212 03 39
Renk Ayrımı: Figür Grafik (0212) 282 74 04

Kitabın Orjinal Adı: "Burning in Water Drowning in Flame"
Copyright: © Charles Bukowski (ONK Agency Ltd.)
Türkçe Yayın Hakları: © Parantez Yayınları

ISBN 975 - 7939 - 83 - 8

Türkçede Yayın Hakları PARANTEZ YAYINLARI'na ait olan bu kitap, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir suretle çoğaltılamaz. Sadece eleştiri amacıyla ve kaynak gösterilerek aktarılabilir.

Charles Bukowski

SUDA YAN ATEŞTE BOĞUL

Çeviri: Ümit Tosun

parantez

Bekir Yener Akçora'nın anısına. (Ü.T)

YAZARIN ÖNSÖZÜ

Bu kitabın ilk üç bölümündeki şiirler 1955-1968 yıllarından, son bölümdeki şiirler ise 1972-1973'e ait yeni çalışmalar. Okurlar 1969-1971 yıllarına ne olduğunu merak edebilirler, çünkü yazar bir keresinde 1944'ten 1945'e kadar (gerçekten) ortadan kaybolmuştu. Ancak bu kez değil. **Günler Tepelerden Aşağı Vahşi Atlar Misali** (Black Sparrow Yayınevi, 1969) 1968'in sonlarına ve 1969'un çoğuna ait şiirlerin yanısıra elinizdeki bu kitabın ilk üç bölümüne alınmayan 5 adet önceden basılmış elkitabından seçilmiş şiirleri içermektedir. **Bülbül Bana Şans Dile** (Black Sparrow Yayınevi, 1972) 1969'un sonlarından 1972'nin başlarına dek yazılmış şiirleri içerir. Sonuç olarak, eleştirmenlerim, okurlarım, dostlarım, düşmanlarım, eski sevgililerim ve yeni sevgililerimin bilgisine, **Günler, Bülbül** ve de okuyacağınız bu kitap geçen ondokuz yılda yazdığım en iyi şiirlerimi kapsamaktadır diyebilirim.

Bu bölümlerin her biri özel anılar çağrıştırıyor. **Elleriyle Yakalar Yüreğimi** için New Orleans'a gitmem istendi. Yayıncı her şeyden önce doğru dürüst bir insan olup olmadığımı görmek istemişti. Sam Amca'ya çalıştığım Postane'nin Ek Terminal'inin hemen altında treni yakalayıp, bar vagonunda oturmuş viski ve su içerek son hızla New Orleans'a, antika bir matbaası olan eski bir sabıkalı tarafından ölçülüp biçilmeye gidiyordum. Jon Webb çoğu yazarın (kendisi Sherwood Anderson, Faulkner ve Hemingway gibi bazı iyi yazarlarla tanışmıştı) daktilolarından uzaktayken çekilmez insanlar olduklarına inanıyordu. Vardığımda beni karşıladılar, Jon ve karısı Louise ile iki hafta boyunca içki içip konuştuk, sonra Jon Webb şöyle dedi, "Sen piçin birisin, Bukowski, ama yine de basacağım yazdıklarını." Şehirden ayrıldım. Ama hepsi bununla bitmedi. Çok geçmeden iki köpeklerini de alıp Los Angeles'a geldiler ve berduşlar sokağının

hemen dibinde yeşil bir otele yerleştiler. İkinci kontrol. İçki ve muhabbet. Hâlâ piçin biriydim. Elveda. Bolca ayrılık ve tren pencerelerinden el sallamaca. Louise camın öbür tarafında ağlıyordu. **Elleriyle Yakalar Yüreğimi** basıldı . . .

Ölümeli'ndeki Haç'taki şiirlerin büyük bölümü 1965 yılında New Orleans'ta çok sıcak, lirik bir ay boyunca yazıldı. Sokakta yürürken sendeliyordum, ayıkken sendeliyordum, kilise çanlarını, yaralı köpekleri, yaralı kendimi duyuyordum. **Elleriyle Yakalar Yüreğimi** yayınlandıktan sonra çökmüş, baygın düşmüştüm, ve Jon ve Louise beni tekrar New Orleans'a getirmişti. Evlerinin köşesine çok yakın bir yerde şişman, iyi kalpli bir kadınla oturuyordum, (ölmüş olan) eski kocası orta siklet ya da hafif orta siklette dünya şampiyonluğunu kıl payı kaçırmış, hangisiydi unuttum. Her gece Jon ve Louise'in evine gidiyordum ve mutfakta küçük bir masada sabahlara kadar içiyorduk, biz içip muhabbet ederken karafatmalar önümüzdeki duvarda bir aşağı bir yukarı dolanıyordu (özellikle de duvar prizindeki çıplak bir ampulün etrafında dolanmaya bayılıyorlardı).

Eve dönüp sabah 10:30'da bulantıyla uyanıyordum. Giyinip Jon'un evine yürüyordum. Matbaa sokak seviyesinden aşağıdaydı, kapıyı çalmadan önce içeriye bir dikiz atardım. Camdan görüyordum kendisini, sakin, hiç de akşamdan kalmamış, sapasağlam, mırıldanıp matbaaya Haç'ın sayfalarını besliyordu.

"Şiir var mı, Bukowski?" derdi içeri girdiğimde. (Dikkatli olmak zorundaydınız: hazır bir matbaaya şiirleri beslemek kolayca gazeteciliğe dönüşebilirdi.)

Eğer elimde bir kaç şiir yoksa Jon hemen kıllaşırdı. O zamanlar o piçin yanında bulunmak o kadar da hoş bir şey değildi, kendimi odamda daktiloyla boğuşurken buluyordum. Akşam kendisi-

ne bir demet şiir getirirsem keyfi düzeliyordu.

Böylece şiir yazmayı sürdürdüm. Karafatmalarla içiyorduk, ev küçüktü, ve 5, 6, 7 ve 8. sayfalar küvete yığılmıştı, kimse banyo yapamıyordu, 1, 2, 3 ve 4. sayfalar büyük bir sandıktaydı, ve çok geçmeden hiçbir şey koyacak yer kalmamıştı. Her yerde iki buçuk metrelik sayfa yığınları vardı. Aralarında çok dikkatli dolaşıyorduk. Küvet çok işe yaramıştı ama yatak yolu tıkıyordu. Bu yüzden Jon, atılmış kerestelerden küçük bir asma kat yaptı. Bir de merdiven. Jon ve Louise orada bir şiltenin üzerinde yattılar, yatağı da birine verdiler. Zeminde sayfaları yığmak için daha fazla yer açılmıştı. "Bukowski, her yerde Bukowski! Kafayı yiyeceğim!" diyordu Louise. Karafatmalar dolanmayı, biz içki içmeyi, matbaa da şiirlerimi yutmayı sürdürdü. Çok tuhaf bir dönemdi, ve böylece Haç tamamlandı . . .

John Thomas'ın evine gidip bütün gece takılıyordum. Hap çakıp içki içiyor, muhabbet ediyorduk. Yani, John hap çakıyor ben hap çakıp içki içiyordum, ikimiz muhabbet ediyorduk. O zamanlar John her şeyi kaydetmeyi huy edinmişti, iyi ya da kötü, sıkıcı ya da ilginç, yararlı veya beş para etmez her şeyi. Ertesi gün konuşmalarımızı dinliyorduk ve harcadığımız zamana değiyordu, en azından benim için. Çoğu zaman, en azından kafam kıyakken, ne kadar salak, zorba ve kaymış olduğumu anlayabiliyordum. Bazan da kafam kıyak değilken.

Bu kayıtlar sırasında, bir keresinde John bir kaç şiirimi getirip okumamı istedi. Götürdüm. Ve şiirleri orda bırakıp tamamen unuttum. Şiirler çöple birlikte atılmış. Aylar geçti. Bir gün Thomas aradı. "O şiirlerden sıkı bir kitap çıkardı, Bukowski ." dedi. "Hangi şiirlerden, John ?" Şiirlerimin kaydını çıkarıp tekrar dinlediğini söyledi. "Kasetten dinleyip daktilo etmem gerekecek, adamın anasını beller," dedim. "Ben yazarım senin için."

Tamam, dedim ve çok geçmeden daktilo edilmiş şiirler elimdeydi.

Tam da o günlerde aşınmış yüksek alnının üzerindeki kızıl saçları dökülmekte olan, titiz ve nazik, belli belirsiz sürekli sırıtan bir adam uğruyordu. Büro mobilya ve malzemeleri satan bir şirkette müdürlük yapıyordu ve nadir bulunan kitap kolleksiyoncusuydu. Adı John Martin'di. Şiirlerimin bazılarını elkitabı olarak basmıştı. Mutfağımda karşısında oturmuş bira içip elkitaplarını imzalarken o da çekleri yazıp duruyordu. Çok geçmeden Amerika'nın öncü şiirlerinin büyük çoğunluğunu yayınlayacak olan yayınevi, Black Sparrow Press böylece hayata geçmiş oluyordu, ancak o zamanlar bunu ikimiz de bilmiyorduk.

John Martin'e, Thomas'ın kasetten benim için daktilo ettiği şiirleri gösterdim. Çıkarttığı şiirleri kontrol ettim, gerçekten dikkatli, kusursuz çalışmıştı. John Martin şiirleri alıp eve götürdü ve bir kaç gün sonra beni aradı: "Burda tam bir kitap var ve bunu kendim basacağım." Ve işte böylece neredeyse kaybolan bazı şiirler bulunup kitap formunda basılmış oldu ve Black Sparrow uçuşa geçti. Kitaba **Dehşet Caddesi ve Izdırap Yolu**'nda adını verdim.

1955 ve 1973 arasında yazılmış bu şiirlere baktığımda (çeşitli nedenlerle) en çok son şiirleri beğendiğimi görüyorum. Bundan da memnunum. Elbette gelecekte yazacağım şiirlerin nasıl olacağı veya başka şiirler yazıp yazmayacağım konusunda hiç fikrim yok, çünkü ne kadar yaşayacağımı bilmiyorum, ama şiir yazmaya oldukça geç, 35 yaşımda başladığıma göre bana fazladan bir kaç yıl tanıyacaklarını sanıyorum. Bu arada, okuyacağınız bu şiirlerle yetinmek durumundayız.

Charles Bukowski
30 Ocak 1974

I

ELLERİYLE YAKALAR YÜREĞİMİ
ŞİİRLER 1955-1963

Uzan
uzan ve bekle
bir hayvan misali

yaprakların trajedisi

kuraklığa uyandım ve eğreltiotları ölüydü,
saksı çiçekleri mısır gibi sararmış;
kadınım gitmişti
ve boş şişeler kanı çekilmiş cesetler gibi
sardı beni işe yaramazlıklarıyla;
güneş hâlâ iyiydi ama,
ve ev sahibemin notu bükülmüş
hoş ve talepsiz sararmışlığında; şimdi gereken
iyi bir komedyendi, eski tarz bir şakacı
absürd acı üzere şaka yapacak; acı absürddür
çünkü vardır, hepsi bu;
dikkatle traş ettim eski bir jiletle
bir zamanlar genç olan ve
dehası olduğu söylenen adamı; ancak
yaprakların trajedisi bu işte,
ölü otlar, ölü bitkiler;
ve karanlık bir hole yürüdüm
ev sahibemin dikildiği
tüm nefretiyle dediğim dedik,
sallayıp şişman, terli kollarını
canın cehenneme diye yırtınıp
yırtınıp kira kira diye
çünkü yamuk yapmıştı dünya
ikimize de.

şiirlerimi alan orospuya

kimisi uzak tutmamızı söyler kişisel pişmanlığı
şiirden,
soyut takılmamızı, bunda biraz mantık var,
ama allahaşkına;
oniki şiirim gitmiş ve kopyaları yok
ve resimlerim de
sende, en iyileri; canilik bu;
ezip yok etmeye mi çalışıyorsun beni, diğerleri gibi?
paramı niye almadın? genelde alırlar
köşede hasta uyuyan sarhoşun ceplerinden.
bir dahaki sefere kolumu al ya da bir ellilik
ama şiirlerimi alma:
ben Shakespeare değilim
ama bir zaman gelecek ki
artık şiir çıkmayacak, soyut ya da değil;
para her zaman varolacak ve orospular ve sarhoşlar
ta ki son bombaya kadar,
ama Tanrının dediği gibi,
bacak bacak üstüne atarken,
anlıyorum nasıl olup da bir sürü şair yaratıp
bir o kadar şiir
yaratmadığımı.

marilyn m.'ya

parlak küllere kavuşurken hevesle,
vanilyalı gözyaşlarının hedefi
mum ışığı oldu erkeklere kendinden emin vücudun
karanlık gecelerde,
ve şimdi daha karanlık gecen
mumun uzamından
ve seni unutacağız, her nasılsa,
bu da pek hoş değil
ama gerçek bedenler daha yakın
ve solucanlar kemiklerin için can atarken,
öyle isterdim ki sana söylemeyi:
bu, ayıların ve fillerin
zalim hükümdarların ve kahramanların ve karıncaların
ve kurbağaların kaderidir,
ancak, bize birşey verdin sen,
ufak çaplı bir tür zafer,
ve bu yüzden diyorum ki: güzel
artık kederlenmeyelim;
kuruyup fırlatılmış bir çiçek misali,
unutur, hatırlarız,
bekleriz. çocuk, çocuk, çocuk,
tam bir dakikalığına içkimi kaldırıyor
ve gülümsüyorum.

borodin'in yaşamı

bir dahaki sefere Borodin dinlediğinde
sadece bir kimyager olduğunu hatırla
dinlenmek için müzik yazan;
evi tıkabasa insanla dolardı:
öğrenciler, sanatçılar, ayyaşlar, berduşlar,
ve hayır demeyi hiç bilemedi.
bir dahaki sefere Borodin dinlediğinde
karısının bestelerini
kedi kutularını sıraya koymak için kullandığını hatırla
ya da ekşi süt kavanozlarını kapatmak için;
astımlıydı kadın ve uykusuzluktan muzdarip
ve az pişmiş yumurtayla beslerdi kocasını
ve evdeki seslerden kurtulmak için
kafasını örtmek istediğinde
sadece çarşafı kullanmasına izin verirdi;
üstelik genellikle biri olurdu
yatağında
(ayrı uyurlardı fırsat bulup da
uyuyabildiklerinde)
ve tüm sandalyeler genelde
kapılmış olduğundan
eski bir şala sarınıp
merdivenlerde uyurdu çoğunlukla;
tırnaklarını ne zaman kesmesi gerektiğini söylerdi kocasına,
ne zaman şarkı söylememesi gerektiğini ya da ıslık çalmaması
çayına fazla limon koymaması
ya da ne zaman kaşığıyla limonu ezmemesi gerektiğini;
2 Numaralı La Minör Senfoni
Prens İgor
Orta Asya Steplerinde

gözlerini koyu bir bez parçasıyla
örterek uyuyabiliyordu sadece;
1887'de bir dansa katıldı
Tıp Akademisi'nde
renkli ulusal kostümüyle;
nihayet fevkalade neşeli görünüyordu
ve yere düştüğünde,
soytarılık yapıyor sandılar.
bir dahaki sefere Borodin dinlediğinde,
hatırla...

bedava

numaralı tribündeki
saçları kızıl boyalı fıstık
memelerini bana yaslayıp
konuştu durdu Gardena'dan
poker salonlarından
bense sigara dumanı üfledim
suratına
ve tepede gördüğüm
Van Gogh sergisinden
bahsettim
ve o gece
onu eve götürdüğümde
Big Red şimdiye dek gördüğüm
en iyi attı,
dedi -
ben soyunana kadar. Ama düşünüyorum da
galiba Van Gogh sergisinde
50 sent ücret
aldılar.

edebi bir aşk

onu her nasılsa yazışma ya da şiir veya dergiler yoluyla tanıdım
ve bana tecavüz ve şehvet konulu çok seksî şiirler yollamaya
başladı,
ve işin içine biraz da entellektüellik karışınca
biraz kafam karıştı ve arabama atlayıp Kuzey'e sürdüm;
uykusuz, akşamdan kalma, yeni boşanmış,
işsiz, yaşlanmış, yorgun, beş on yıldır
çoğunlukla uyumak ister bir halde, sonunda moteli buldum
küçük güneşli bir kasabada toprak bir yol üzerinde
ve orda oturup bir sigara tüttürdüm
düşündüm, gerçekten delirmiş olmalısın diye,
ve bir saat geç çıktım
kadınla buluşmaya, epey yaşlıydı,
neredeyse benim kadar, pek seksi değildi
ve bana çok sert, ham bir elma verdi
kalan dişlerimle çiğnediğim;
adı konmamış bir hastalıktan ölüyormuş
astım gibi bir şeyden, ve
sana bir sır vermek istiyorum, dedi, ben de
biliyorum; bakiresin, 35 yaşındasın, dedim.
ve bir defter çıkardı, on-oniki şiir:
bir ömürlük çalışma ve okumak zorunda kaldım
ve anlayışlı olmaya çalıştım
ama çok berbattılar.
sonra onu bir yere götürdüm, boks maçlarına
ve ellerini kenetleyip
dumanın içinde öksürdü
ve etrafa bakınıp durdu
bütün insanlara
ve sonra da boksörlere.

sen hiç heyecanlanmazsın, değil mi?, dedi.
ama o gece tepelerde epey heyecanlandım,
ve onunla iki-üç kere daha buluştum
şiirlerinin bazılarında yardımcı oldum
ve dilini boğazımın yarısına kadar soktu
ama ondan ayrıldığımda
hâlâ bakireydi
ve berbat bir şair.
düşünüyorum da bir kadın açmamışsa bacaklarını
35 yıl
iş işten geçmiştir
aşk için de
şiir için de.

ikizler

piçin biri olduğumu ima ederdi zaman zaman ve ben de ona
Brahms dinlemesini
söylerdim, resim yapmayı ve içki içmeyi öğrenmesini ve
köle olmamasını söylerdim,
kadınlara ve paraya
ama bağırırdı bana, Allahaşkına anneni unutma,
vatanını unutma,
hepimizi öldürürsün sen!...

babamın evinde dolanıyorum (20 yıl aynı işte çalışıp hâlâ 8.000 dolar borçlu olduğu evde) ve ölü ayakkabılarına bakıyorum ayaklarının deriye verdiği şekle, öfkeyle gül fidanları dikiyormuşcasına, dikiyordu da, ve sönmüş sigarasına bakıyorum, son sigarasına ve o gece uyuduğu son yatağa, ve yatağını düzeltmek geliyor içimden ama yapamam, çünkü bir baba öldükten sonra bile hep evin efendisidir; sanırım böyle şeyler defalarca yaşanmıştır ama elimde değil düşünüyorum

sabahın yedisinde mutfakta yerde ölmek
başka insanlar yumurta kızartırken
o kadar zor değil
kendi başına gelmedikçe.

dışarı çıkıp bir portakal alıyorum ve parlak kabuğunu soyuyorum; herşey hâlâ yaşıyor: çimler oldukça iyi büyüyor, güneş, çevresinde bir Rus uydusunun tur attığı ışınlarını gönderiyor, bir yerlerde bir köpek anlamsız havlıyor, perdelerin gerisinde komşular gözlüyor. ben burada bir yabancıyım, ve biraz da (herhalde) hergele sayılırım, ve eminim resmimi bayağı

iyi çizmiştir (benim oğlan ve ben dağ aslanları gibi kapışırdık)
ve herşeyi Duarte'de bir kadına bırakmış diyorlar ama
umurumda değil - hepsini alabilir: o benim
babamdı

ve öldü.

içerde, açık mavi bir takım deniyorum üzerimde
şimdiye kadar giydiğim herşeye beş basar
ve rüzgârda bir korkuluk misali sallıyorum kollarını
ama faydasız:
onu canlı tutamıyorum
ne kadar nefret etmişsek edelim birbirimizden.

tıpatıp benziyormuşuz birbirimize, ikiz olabilirmişiz
ihtiyar ve ben: millet öyle
diyor. çiçek soğanlarını eleğin üzerine koymuş
ekilmeye hazır
ben 3. caddeden bir orospuyla düzüşürken.

pekâlâ. bu anı bize bağışlayın: ölmüş babamın takımı üzerimde
aynanın karşısında ayakta
ölmeyi bekliyorum
ben de.

los angeles müzesinde yağmur yağdığı gün

yahudi eğildi ve
öldü. 99 makineli tüfek
Fransa'ya gönderildi, üçüncü yarışı biri kazandı
ben tek parça eski bir uçağın pervanesini

incelerken
tek gözü bağlı bir adam geldi yanıma. yağmur yağmaya
başladı. yağdı yağdı ve ambulanslar
birlikte dolaştı
sokaklarda, ve herşey
uygun şekilde sıkıcıysa da
anın keyfini çıkardım
New Orleans'ta
çukulatayla idare edip
Fransızca ismi olan bir arka sokakta
güvercinleri seyrederek geçirdiğim günlerdeki gibi
arkamda nehir
bir körfeze dönüşürken
ve bulutlar hasta gezinirken
Sezar'ın bıçaklandığı günlerde ölmüş bir
gökyüzünde,
ve o zaman kendime söz vermiştim
bir gün bunları olduğu gibi
hatırlayacağıma dair.

adamın biri yanıma geldi ve öksürdü.
yağmur kesilir mi dersin? dedi.
cevap vermedim. eski pervaneye
dokundum ve çatıda
dünyanın ucundan aceleyle atlayan
karıncaları dinledim. çek git, dedim,
çek git yoksa
görevliyi çağırırım.

öğleden sonra 2 birası

hiçbir şeyin önemi yok
bir yatakta debelenmekten başka
ucuz hayaller ve bir birayla
yapraklar ölürken ve atlar ölürken
ve ev sahibeleri koridorlarda dikiniş gözlerini bakarken;
canlıdır müziği çekilmiş perdelerin,
sinek sürüleri
ve patlamalar sonsuzunda
son insan'ın mağarası;
hiçbir şeyin önemi yok sızdıran lavabodan başka,
boş şişeden,
keyiften,
kıstırılmış
bıçaklanmış ve traş edilmiş gençlikten başka,
kendisine sözcükler öğretilip
ölsün diye
arkası yastıkla desteklenmiş
gençlikten başka.

pazar ressamı

son iki Pazar resim yaptım;
fazla değil, haklısınız,
ama bu turnuvada büyük hayaller yıkılır;
tarih elbisesini çıkarır ve bir orospuya döner,
ve sabah uyanıp
kanatlarını gölgeler misali çırpan kartallar gördüm;
çöp kutumun alevlerinde
Montaigne ve Phidias'la karşılaştım,
sokaklarda kafalarını kemirgenlerle sallayan
barbarlara rastladım;
yaramaz çocuklar gördüm mavi küvetlerde
eksik bitki gövdeleri gördüm çiçekler kadar güzel
ve içki-almaz son meteliğine kızgın
bar-sineğini gördüm;
don gecelerinde, mezarında öksürdüğünü duydum
Domenico Theotocopulos'un;
ve boyu bir ev sahibesinden uzun olmayan,
saçları kızıl boyalı Tanrı bana saati sordu;
aynamda aşıkların gri otlarını gördüm
bir manyağın alkışıyla sigaramı yakarken;
Cadillac'lar karafatmalar gibi dolaştı duvarlarımda,
süs balıkları dolaştı çanağımda, elle eğitilmiş kaplanlar;
evet, birkaç Pazardır resim yapıyorum-
gri değirmen, yeni asi; berbat aslında;
tiner ve klora batırmalıyım yumruğumu,
Andernach'a ve elmalara ve aside,
ama o zaman size şunu söylemeliyim ki burada
gözleme hamuru karan ve şarkı söyleyen bir kadın var,
ve boya, planıma şeker gibi yapışıyor.

ihtiyar şair

cebimde eski bir Spad fotoğrafıyla takılmaktansa
otların arasında tilkiyle olmayı yeğlerdim tabii
örs korosunun sesine kulak vermeyi ve bacaklar bacaklar
bacaklarını
kafalarına kadar kaldıran kızlar, kukuları hariç herşeyi gösteren,
ama şu anda ölmüş de olabilirdim

heryerde uğursuz rüzgâr esiyor
Keats ölmüş
ve ben de ölüyorum.

çünkü bedeni, zihni
ve şansı kokmuş ihtiyar bir şair kadar boktan,
çürümüş bir şey yoktur,
atlar sadece kaybetmeye koşarken,
Vegas barbut kanseri dadanmış ince yeşil cüzdana,
Shostakovich kabak tadı vermiş
ve kamışla içilen kutu biralar,
ağız ve kafa dağılmış
delikanlı muhitlerinde.
sıcak öğle penceresinde
elimi savurup ıskalıyorum vızıldayan sineği,
behey, gökgürültüsü gibi ağır devriliyorum
ama aşağıdan anlarlar:
ya sarhoştur ya da ölüyordur.
koridorda anlamsız başını sallayan ihtiyar şairin biri,
sopasını masum köpeklerin
sırtında kıran
ve güneşinden geriye kalanı
tüküren.

postacı ona küçük bir şey getirir
alıp odasına çıkarır
bir gül misali açar,
ardından yüksek sesle boş yere bağırır,

ve tabutu
cehennemden notlarla doludur.
ama sabah görürsünüz onu
küçük zarflarıyla çıkarken,
hâlâ dertli
kira
sigara
şarap
kadınlar
atlardan yana,
hâlâ kafasında
Eric Coates, Beethoven'ın 3. Senfonisi ve
Şikago'nun üç aydır bırakmadığı bir şey
ve kese kâğıdında şarabı
ve Pall Mall'ları.
Ağustos'ta 42 yaşında, 42,
beyninde volta atan
ve düşüncelerini tuşlara ulaşamadan
kemirip yutan sıçanlar.
ihtiyar şairler yaşlı ibneler kadar berbattır:
epey aykırı bir durum sözkonusu:
yayıncılar
teşekkür ederler
gönderdiğiniz için ancak
ne yazık ki...
yıkıl
devril

yürü
karanlık koridorda
kadınsız bir koridorda
son yumurtayı soymaya
ve tuşların başına otur:
tıkır tıkır tık,
televizyon seslerinin üzerine
karyola gıcırtılarının üzerine,
tıkır tak tık tak:
bir ihtiyar şair daha
çürüyor.

yarış

böyledir işte
kaydığın zaman,
işin bittiğinde kurmalı bir gramofon misali
(hatırlar mısınız onları?)
ve şehre inip
delikanlıların yumruklaşmasını seyredersin
ama dolgun sarışınlar
başkasıyla otururlar
ve filmin birindeki bir serseri gibi yaşlanmışsındır
kafatasında puro, göbeğinde yağ,
ancak beş parasız,
hiç akıllanmamış, maddiyattan bihaber,
ama her zamanki gibi
kavgaların çoğu boktandır,
ve sonra
otoparka dönüp
oturur ve gitmelerini seyredersin,
son puronu yakar
ve yaşlı arabanı çalıştırırsın,
yaşlı araba, pek de genç sayılmayan adam
caddede ilerlerken
kırmızı ışık durdurur
zaman hiç de önemli değilmişcesine,
ve sağına yanaşırlar:
bir araba dolusu genç,
ve gülerler,
seyredersin uzaklaşmalarını
ta ki
arkanda biri kornaya basıp da
yaşamının geri kalan kısmına

döndürene dek seni.
acınası, kendine acıyarak,
köklersin gazı sonuna kadar
yetişirsin gençlere,
geçersin gençleri
ve direksiyonu kavrayıp
tüm sevgileri yitirmişcesine,
yarışırsın onlarla
plaja kadar
puronu ve çeliğini savurup,
gülerek,
onları okyanusa götürmek istersin
son denizkızına,
yosun ve köpekbalığına, neşeli balinaya,
bedenin, saatin ve dehşetin sonuna,
ve nihayet onlar dururlar
ve sen
okyanusuna doğru devam edersin,
puron yakar dudaklarını
bir zamanlar aşkın yaktığı gibi.

vegas

resmini yapmak istediğim donmuş bir ağaç vardı
ama kabukları döküldü
ve sabahın üçbuçuğunda
Vegas'ta bir güneş şemsiyesini seyrederken
öldüm tırnaksız ve Atlantic Monthly'nin bir sayısı olmadan
yanımda,
Milano'nun bombalanışına ağlayan güvercinler misali haykırdı
pencereler
ve ben sıçanlarla yaşamak için dışarı çıktım
ama ışıklar fazla parlaktı
iyisi mi ben de geri dönüp bir şiir kursuna katılayım
diye düşündüm:

harika bir ceylan tasviri
cehennemdir;
haç pencereme sinek gibi yapışmış,
anamın nefesi küçük yaprakları hışırdatır
zihnimde;

ve otostopla döndüm Los Angeles'a akşamdan kalma bulutların
arasından
cebimden bir mektup çıkarmış okuyordum
o da nedir?, dedi tır şoförü,
ben de dedim ki, Kuzey'de kızın biri var, eskiden
Pound'la yatardı, bana H.D. bizim en büyük yazarımızdı
demeye çalışıyor; Hilda bize porselenlerle birlikte
birkaç tane de pembe Yunan tanrısı vermişti, ama yazılarını
okuduğum halde
hâlâ kemiklerimden 140 tane buz sarkıyor.

L.A.'a kadar gitmiyorum, dedi tır şoförü.

eyvallah, dedim, zambaklar bizimle aynı kafada
ve bir gün döneriz eve
hep birlikte.

aslında, dedi, yolumuz
buraya kadar.
tabii ben de bastım küfürü; pörsümüş yaşlı orospu zaman,
memelerinde hayallerin ekşimik tadı var...
beni çölün ortasında
indirdi;
ölmek ölmektir ölmektir ölmek,

mahzenlerde eski gramofonlar,
joe di maggio,
dergiler soğanların yanında...

eski bir Ford aldı beni
45 dakika sonra
ve, bu defa,
çenemi
kapalı tuttum.

güneşin yüzü

güneşin yüzü denli muhteşemdir boğalar
ve bayat kalabalıklar için öldürseler de onları,
boğadır ateşi yakan,
her ne kadar korkak boğalar da varsa da
korkak matadorlar ve korkak erkekler gibi,
genel olarak boğa saftır
ve saf ölür
sembollerden, hiziplerden ya da sahte aşklardan uzak,
ve onu sürükleyip götürdüklerinde
ölen bir şey olmaz,
bir şey geçmiştir
ve neticede kokuşmuş olan,
dünyanın kendisidir.

konuşanlar

çocuk, çamurlu ayaklarıyla delip geçiyor
ruhumu,
resitallerden, virtüözlerden, orkestra şeflerinden bahsediyor,
Fransız sosunun içinde ne olduğunu bilmeyen
sefil bir kadın garsonun hatasını
nasıl düzelttiğinden bahsediyor,
sanat geyiği yapıyor ta ki ben
sanattan nefret edene kadar,
ve bara gitmekten ya da
atyarışlarına, ve yarışları seyretmekten,
bu gevezelik ve lakırdı olmadan
olayları izlemekten daha temiz bir şey olamaz,
çene, çene, çene,
küçük ağız çalışır, gözler kırpılır,
bir çocuk, delikanlının biri, sanatla kafayı yemiş,
anasının eteğine asılır gibi,
ve merak ediyorum kaç bin tane var
bu memlekette böyle
yağmurlu gecelerde
güneşli sabahlarda
huzurlu olması beklenen akşamlarda
konser salonlarında
kafelerde
şiir dinletilerinde konuşan, tartışan, kafa siken.

sıkı bir karıyla yatağa giden
bir domuz misali
ve artık kadını
istemiyorsundur.

papaz ve matador

ağır Meksika havasında boğanın ölüşünü izledim
kulağını kestiler, ve muhteşem kafası
bir kaya parçasından daha ürkütücü değildi.

sonraki gün arabayla dönerken Kilise'ye uğradık
ve altın kırmızısı ve mavi çiçeklerin rüzgârda
kaplanlar misali savruluşunu izledik.

bunu şiire vurun: boğa, ve İsa'nın kalesi:
dizleri üstündeki matador; bebeği, ölü boğa;
ve papaz pencerede dikmiş gözlerini bakıyor
kafesteki bir ayı misali.

pazar yerinde tartışabilirsin ve şüphelerini
ipekten sicimlerle çekiştirebilirsin: sana söyleyeceğim tek şey
şu: ikisinin tapınağında da yaşadım,
inanarak herşeye ve hiçbir şeye -belki şimdi onlar da
benimkinde ölürler.

aşk & şöhret & ölüm

penceremin önünde oturuyor şimdi
pazara giden yaşlı bir kadın gibi;
oturup seyreder beni,
sinir içinde terler
tellerin ve sisin, ve köpek havlamalarının arasında
ta ki ben, aniden
bir gazeteyle sinekliğe patlatana kadar
bir sineğe yapıştırırcasına
ve, çığlığı duyabilirdiniz
bu gösterişsiz şehrin üzerinde,
ve sonra çekip gitti.

böyle bir şiiri
bitirmenin yolu
aniden
susmaktır.

babam

yanında bir parça karbon kağıdı,
bir çakı ve bir kırbaç taşırdı
ve geceleri
kafasını korumak için
battaniyeyle örterdi
ta ki bir sabah Los Angeles'ta
kar yağana kadar;
yağdığını gördüm,
ve babamın hiçbir şeyi kontrol edemediğini
anladım,
ve sonra
biraz daha büyüyüp
ilk yük vagonuyla kaçtığımda,
orada kirecin içinde
oturdum,
hiçbir şeye sahip olmamanın
sönmüş kirecinde,
çöle gidiyordum
ilk defa
şarkı söyledim.

tekil benlik

şu küçük tepeler var
denize bakar
ve zaman gece, gecenin geç saati;
uyuyamıyorum bir süredir,
yukarda bıraktım arabamı
çelikten bir zebella gibi,
sürünerek iniyorum tepelerden,
kaya parçalarını ufalayıp
ve beyinsiz cılız deniz bitkileri
çiziyor her yerimi,
aşağı iniyorum
hantal, uyumsuz,
sahilde garip bir yaratık,
ve etrafım âşıklarla sarılı,
iki-başlı canavarlar
dönüp
tekil bir benliğin
manyaklığına bakıyorlar;
utanmış, aralarından geçiyorum
deniz darbelerini
beyaz duvarlara çeviren
bir sıra ıslak kayaya tırmanmaya;
ayışığı ıslak
kel kayanın üzerinde
ve şimdi buraya ulaştım ya
burda olmak istemiyorum
deniz leş kokuyor
ve sifon sesleri çıkarıyor
tuvalet gibi,
ölmek için kötü bir yer;

ölmek için her yer kötüdür,
ama tanıdık duvarları
ve tozlu lambaları olan
sarı bir oda daha iyi; onun için...
tabii yine aptalca;
aslanların ülkesinde bir çakal gibi,
geri dönüyorum aralarından
geçip, battaniyelerinin
ve ateşlerinin ve öpüşmelerinin
ve kumlu tepinmelerinin arasından,
tepeyi tırmanıyorum
daha kötüsü, toprak parçaları sıçratıyorum,
ve siyah gökyüzü, siyah deniz
arkamda kalıyor
oyunu kaybetmiş,
ve ayakkabılarımı bıraktım aşağıda
onların yanında iki boş ayakkabı,
ve arabada
çalıştırıyorum motoru,
farları yakıp uzaklaşıyorum,
sola kırıp Doğu'ya sürüyorum,
tırmanıp ülkeyi, tüyüyorum,
çıplak ayaklar aşınmış tırtıklı lastikte
uzağa gidiyorum
başka bir yer
aramaya.

340 dolarlık at ve yüz dolarlık fahişe

sakın bir şair olduğum fikrine kapılmayın; herhangi bir gün
atyarışlarında görebilirsiniz beni yarı sarhoş
sprinterlere, sonturculara ve safkanlara para basarken,
ama size söyleyeyim, orda bazı karılar olur ki
para nerdeyse oraya yerleşirler, ve bazen bu
fahişelere baktığında bu yüzdolarlık fahişelere
merak edersin acaba doğa dalgasını mı geçiyor diye
bu kadar meme ve göt bahşedip böyle de güzel
ayarlamakla, bakıyorsun, bakıyorsun,
bakıyorsun ve inanamıyorsun; sıradan kadınlar var
ve bir de başka bir şey var ki sana
tabloları yırtma ve Beethoven'ın albümlerini
klozetin kapağında parçalama isteği veriyor; her neyse, sezon
boktan geçiyordu ve pornocu abiler basılıyordu,
bütün amatörler, yapımcılar, kameramanlar,
esrar torbacıları, kürk satıcıları, ve
giyenler, ve o gün Saint Louie koşuyordu:
dışardan atak yapar burun farkıyla kaybederdi;
kafası aşağıda koşardı ve zorluydu ve de çirkin
ve 1'e 35 veriyordu, bir onluk bastım.
joker atı dışarı aldı
ta çitin yanına yalnız koşsun diye
mesafenin dört katını koşmak zorundaysa da,
ve koştu da
tüm mesafeyi en dış kulvardan
bir mil yerine iki koştu
ve de delirmiş gibi kazandı
yorulmamıştı bile,

ve sarışınların en dolgunu
sırf göt ve meme,
bahis gişesine geldi benimle.

karyola yaylarından kıvılcımlar çıkıp
duvarlarda patladı ama
o gece onu parçalayamadım.
sonra Old Grandad viskisi içip
donuyla otururken yatakta
dedi ki
senin gibi bir herif
böyle bir çöplükte ne yapıyor?
şairim ben
dedim

güzel başını geriye atıp güldü.

sen? sen... şair mi?

sanırım haklısın, dedim, sanırım haklısın.

ama yine de güzel görünüyordu bana, yine de güzel,
ve herşeyi, bu şiiri yazan
çirkin bir ata borçluydum.

II

ÖLÜMELİNDEKİ ÇARMIH
ŞİİRLER 1963- 1965

karanlık boştur;
kahramanlarımızın çoğu
yanılmışlar

sineklikteki manzara

odada yürüyorum
son duvara
son pencereye
kollarıyla dünyayı sarmış
kollarıyla beni sarmış
son güneşe
balıkçıl kuşunun ölüm-fısıltısını duyuyorum
nerdeyse kayaya dönmüş deniz-yaratıklarının
kemikten düşüncelerini duyuyorum;
bir ruh gibi kıstırılmış
ve sineklerle lekelenmiş bu sineklik,
gerginliklerim ve lanetlenmişliğim
bir domuzunkilerdir,
pembe güneş pembe güneş
kutsallığından nefret ediyorum
sürüklersin yaldızlı yaşam haçını
benim parmaklarım ve ayaklarım ve yüzüm
karın olacak bu afilli fahişeye düşerken
sen de bir gün boşuna ölmelisin
benim
boşuna yaşadığım gibi.

ölümelindeki haç

evet, söğütlükten yükselir, sanırım
ağırbaşlı dağlar söğütlükten yükselir
ve pumalarla tüysüz şeftalilere aldırmadan
alır başlarını giderler
bu dağlar biraz
hafızası kötü, alışveriş sepetli
bir kadına benzerler.
bir lavabonun içindeyiz biz. fikir bu
işte. kumların içinde ve ara sokaklarda,
yumruklanmış bu topraklar, tokatlanmış, bölünmüş,
ölümelindeki bir haç gibi tutulmuş,
alınan, satılan, tekrar alınan ve
tekrar satılan bu ülke, savaşlar çoktan bitmiş,
İspanyollar İspanya'ya dönüp yüksüklerine
doluşmuşlar yine, ve şimdi
emlakçılar, kadastrocular, ev sahipleri, ekspres otoyol
mühendisleri tartışıyorlar, bu onların toprağı ve ben
üzerinde yürüyorum, ve kısa bir süreliğine üzerinde yaşıyorum
burada Hollywood yakınlarında odalarında
parlak plaklarını dinleyen genç adamlar görüyorum
ve müzikten bıkmış yaşlıları da düşünüyorum
herşeyden bıkmış, ve bazen sanırım
ölüm de intihar gibi isteğe bağlıdır, ve burada toprağı
kavramak için en iyi yol Büyük Merkez Çarşı'ya
gitmektir, yaşlı Meksikalı kadınları görmektir,
ve yoksulları... eminim bu aynı kadınları
yıllar önce
aynı genç Japon tezgâhtarlarla tartışırken
görmüşsünüzdür;
kıvrak zekâlı, bilgili ve

yalçın portakal, elma, avokado,
domates ve salatalık kümelerinin arasında altın gibi parlak -
ve bunların nasıl göründüğünü bilirsiniz, iyi görünürler
hepsini yiyebilirim sanırsınız
yak bir puro ve tüttür uzaklaştır berbat dünyayı.
sonra barlara dönmek en iyisidir, aynı barlara
ahşap, küflü, insafsız, yeşil
barı dolaşan genç,
korkmuş ve bela arayan aynasızıyla,
ve bira hâlâ kötüdür
halihazırda kusmuk ve çürümüşlükle karışan bir yanı
vardır, ve buna aldırmaman için
gölgelerde güçlü olman gerekir, yoksullara ve kendine
ve bacaklarının arasındaki alışveriş torbasına aldırmaman için,
orada avokadolar ve portakallar, taze balık ve şarapla
eğlenirken, kim ister kışı Fort Lauderdale'de geçirmeyi?
25 yıl önce bir fahişe vardı orada
tek gözü perdeli, aşırı şişmandı
ve sigara barağından küçük gümüş ziller
yapardı, güneş daha sıcak gelirdi o zamanlar
gerçi bu herhalde doğru sayılmaz ya,
ve alışveriş torbanı alıp
çıkar yürürsün sokakta
ve yeşil bira asılı durur
midenin tam üzerinde
kısa ve utanılası bir atkı misali, ve
etrafa baktığında artık
yaşlı adamları
görmezsin.

aynasızlar

üç küçük çocuk bana doğru koşuyorlar
ıslık çalıp
bağırarak
tutuklusun!
sarhoşsun!
ve bacaklarıma
oyuncak coplarıyla
vurmaya başlıyorlar.
bir tanesinin
rozeti bile var, bir diğerinin
kelepçeleri var ama ellerim yukarda.

büfeye girdiğimde
dışarda
yuvalarından kovulmuş arılar gibi
dolanıyorlar.
ucuz ufak bir şişe
viski
ve
üç
çukulata alıyorum.

leydi godiva sayılmaz

kadın sarhoş geldi evime
bir geyik sürükleyip ön verandaya:
o kadar çok kadın var ki dünyayı kurtarmak isteyen
ama kendi mutfaklarını bile idare edemezler,
ama ben...
içeri girdik üç kırmızı
mum yaktım
şarap koydum ve kadının üzerinde notlar
aldım:

enlem arka,
boylam ön
taraf. ve geriye
kalanlar. müt-
hiş. böyle bir kadın
Hot Springs Arkansas'da
bir zinnia çiçeği
bulabilir.

üç hafta boyunca geyik eti yedik.
sonra kirayı ödemek için
ev sahibiyle yattı.
sonra ona bir iş buldum garson olarak.
bütün gün uyuyordum ve o eve geldiğinde
kafamı o hayran olduğu
parlak konuşmalarla
dolduruyordu.

aniden ölüp gitti bir gece, dünyayı
pek de
değiştiremeden.

şimdi erken kalkıp
haldeki yükleme merkezine gidiyorum ve
lâhanaların
portakalların
patateslerin
kamyonlardan düşmesini ya da
atılmasını bekliyorum.

öğlene kadar yemek yemiş ve uyuyor oluyorum
kirayı ödediğimi görüyorum rüyamda
daha iyi bir dünyanın bastığı
numaralı
plastik parçalarıyla.

işçiler

sürekli gülüyorlar
bir tahta düşüp de
birinin suratını dağıttığında
ya da birinin vücudunu
yamulttuğunda
gülmeye devam
ediyorlar,
kötü ışık yüzünden
gözün rengi
ürkütücü şekilde
sarardığında
yine gülüyorlar;
erken yaşta
kırışıklar içinde embesilleşmişler
onun bile şakasını yapıyorlar:
altmış gösteren bir adam
32 yaşındayım
dese,
gülerler
hepsi gülerler;
bazen biraz hava alsınlar diye
dışarı çıkmalarına izin verilir
ama dönmek üzere zincirlenmişlerdir
ki bu zincirleri
kırabilseler
yine de kırmazlar;
dışarda, özgür insanların
arasında bile
gülmeye devam ediyorlar,
duyularını kaybetmiş gibi

topal ve anlamsız
bir biçimde
yürürler; dışarda
bir parça ekmek çiğnerler,
çatır çatır pazarlık eder, uyur, kuruşlarını sayarlar,
saate bakıp
dönerler;
bazan işyeri sınırları içinde
bir anlığına
ciddileştikleri de olur, Dışarı'dan
bahsederler, sonsuza dek
Dışarı'da bırakılmanın
ne kadar korkunç
olacağından
bahsederler, içeriye hiç alınmamanın
korkunçluğundan;
çalışırken ısınıp
biraz
terlerler,
ama sıkı çalışırlar
dahası, o kadar sıkı çalışırlar ki
sinirleri isyan edip
titremelerine sebep olur,
ama sık sık
aralarından
yıldızlar gibi
sivrilmiş olanlardan
övgüler alırlar,
ve şimdi bu yıldızlar
gözlerler
işi yavaşlatma
ya da kaytarmaya

meyilli
veya
istirahat almak için
hasta numarası
yapabilecek
birkaç kişiyi
denetlerler (daha
mükemmel bir iş için
gerekli enerjiyi
toplamak üzere
istirahat alınmalıdır).

bazan biri ölür
ya da çıldırır
ve o zaman Dışarı'dan
yeni biri gelir
ve kendisine
fırsat verilir.

uzun yıllar
çalıştım;
önceleri işin
monoton, hatta
sersemce olduğuna
inanırdım
ama şimdi anlıyorum ki
bütün herşeyin anlamı var,
ve yüzleri olmayan
işçilerin
gerçekte çirkin olmadıklarını
görebiliyorum, ve gözleri
olmayan kafaların-

o gözlerin görebildiğini
ve işi yapabildiğini
şimdi anlıyorum.
kadın işçiler
hep en iyilerdir,
doğal olarak uyum gösterirler,
ve onların bazılarıyla
molalarda
seviştim; başta
dişi maymunlar gibi görünürlerdi
ama sonra
sezgi gücüyle anladım ki
onlar da benim kadar
canlı ve gerçekmişler.

geçen gece
saçları beyazlamış
ve gözleri körleşmiş
artık işe yaramayan
yaşlı bir işçi
emekli oldu
Dışarı'ya.

konuşma yap! dedik,
konuşma yap!.

cehennemdi,
dedi.

4000 kişi hepimiz
güldük:
mizah anlayışını
sonuna dek
kaybetmemişti.

ana

işte
yerdeyim
ağzım
açık
ve
ana
bile diyemiyorum,
ve
köpekler geçiyor yanımdan ve durup
taşıma işiyorlar; güneş dışında
herşeyim var
ve takım elbisem
berbat görünüyor
ve dün
sol kolumdan geriye
kalanlar gitmişti
çok azı kalmıştı, herşey müziksiz
bir harp gibiydi.

sigarasıyla yatağa uzanmış
bir sarhoş en azından
5 itfaiye arabasıyla
33 adama
iş çıkarabilir.

hiç
bir
şey
yapamıyorum.

ancak not. - yan mezardaki Hector Richmond
sadece Mozart'ı ve tırtıl şekerlemeleri
düşünüyor.
muhabbeti
hiç
çekilmiyor.

makineli tüfekler kuleler & mesai kartı saatleri

mankafalar tarafından dolandırılmış hissediyorum kendimi
sanki gerçeklik
şanslı ve avantajlı başlayan
ufak adamların malıymış gibi,
ve soğukta oturup
bir çit kenarındaki mor çiçekleri
merak ediyorum
diğerleri
altın ve Cadillac'larına
ve hanım arkadaşlarına yenilerini katarken,
ben palmiye yapraklarını
mezar taşlarını
ve koza-misali bir uyku çekmenin
değerini merak ediyorum;
bir kertenkele olmak
yeterince kötü olurdu
güneşte kızarıyor olmak
yeterince kötü olurdu
ancak İnsan-boyutuna ve İnsan-yaşamına
uygun yaratılmak kadar
kötü olmazdı
ve oyunu oynamayı istememek
kadar, makineli tüfekleri ve kuleleri
ve mesai kartı saatlerini istememek,
araba yıkatmayı istememek
diş çektirmeyi
bileğe takılacak bir saati, kol manşetlerini
bir cep radyosunu
cımbızı ve pamukluyu
iyot şişesi dolu bir dolabı,

kokteyl partilerini
bir önbahçeyi
birlikte söylenen şarkıları
yeni ayakkabıları, yılbaşı hediyelerini istememek kadar,
hayat sigortasını ve Newsweek dergisini
162 adet beyzbol maçını
Bermuda'da bir tatili istememek kadar.
istemeye istemeye,
bence mor çiçekler benden
daha iyi durumda
kertenkele daha iyi durumda
koyu yeşil hortum
herdem canlı otlar
ağaçlar kuşlar,
kaymak-güneşin altında hayal kuran
kediler
daha iyi durumda benden,
şimdi bu eski ceketi giyip
sigaralarımı
anahtarlarımı
ve dönüş haritasını el yordamıyla bulup,
çıkıyorum dışarıya
kaldırımda yürüyorum
idamına giden bir adam gibi
kendinden emin,
üstüne gidiyorum
korumalar olmadan yanımda
sürüyorum arabamı
saatte 70 mille üstüne,
manevra yapıp
küfrederek
küller saçarak,

yanan, ölümcül herşeyin
ölümcül küllerini saçarak,
tırtıl bu kadar dehşeti
bilmez
karınca orduları
daha cesurdur
yılanın öpücüğü bu kadar aç gözlü
değildir,
ben sadece gökyüzünün beni
daha fazla daha fazla yakmasını istiyorum
yakıp tüketsin ki güneş
sabah altıda doğup
geceyarısını geçerken batsın
daima açık, sarhoş bir kapı misali,
üstüne sürüyorum arabamı
istemiyorum onu
yetişiyorum ona yetişiyorum
bu arada kedi
geriniyor
esniyor
ve başka bir rüyaya dalıyor.

çığırtkanlar, rahibeler,
bakkal çırakları
ve senin için bir şey . . .

bizim her şeyimiz var ve hiçbir şeyimiz yok
bazı erkekler bunu kilisede yaparlar,
bazı erkekler kelebekleri ikiye bölerek
bazı erkekler de Palm Springs'de
Cadillac ruhlu kaymaksarışınlara
kayarak
Cadillac'lar ve kelebekler
her şey ve hiçbir şey,
Katolik Yortusu'ndakilerin birinde
son nefese eriyen yüz.
çığırtkanlar, rahibeler,
bakkal çırakları ve senin için bir şey var . . .
sabahın sekizinde bir şey, kütüphanede bir şey
nehirde bir şey,
her şey ve hiçbir şey.
mezbahada tavan boyunca
bir kancaya asılı gelir, ve sallarsın onu -
bir
    iki
        üç
sonra yakalarsın, 200 dolar değerinde
et, kemikleri senin kemiklerine yaslanmış
bir şey ve hiçbir şey.
ölmek için hep yeterince erkendir ve
daima fazla geç,
ve beyaz lavaboda kan denemesi
sana hiçbir şey anlatmaz

ve mezarkazıcıları sabah 5 kahvesiyle
poker oynarlar, otların donu kırmasını
beklerken...
sana hiçbir şey söylemezler.

her şeyimiz var ve hiçbir şeyimiz yok -
cam kenarlı günler ve nehir yosunlarının
akıl almaz leş kokusu - boktan daha berbat;
damalı hamle ve karşı-hamle günleri,
tükenmiş merak, yenilgi de anlamlı
zafer kadar; katır misali ağır günler
gevrek bir griye bulanmış
ve kafese kapatılmış
alakarga ve çit kuşlarının arasında oturan bir kaçığın
sokağında
somurtkan, güneş-çarpmış ve posası çıkmış,
yük taşıyan katır misali.
iyi günler de var şaraplı ve bağırtılı, ara sokaklarda
kavgalı, kasıklarında inleyerek dolanan kadınların
şişman bacakları,
boğa döğüşü arenalarında,
Capri Ana diye yırtınan elmaslar misali tabelalar,
yerde biten ve sana
ölü orduları ve seni soyup soğana çeviren aşkları unutmanı
söyleyen menekşeler.
çocukların;
vücutları hâlâ mesaj iletip hissedebilecek,
kilitler maaşlar idealler mallar ve böcek-gibi fikirler
olmaksızın bir aşağı bir yukarı koşturabilecek kadar
canlıyken sana vücutlarından mesaj yollamaya çalışan
vahşiler misali
komik ve zekice şeyler söylediği günler.

kapısı kilitli yeşil bir odada
bütün gün ağlayabileceğin günler,
bacakları uzun olduğu için ekmekçiye
gülebildiğin günler, çitlere
baktığın günler . . .

ve hiçbir şey, hiçbir şey. patronların
günleri, nefesi kokan büyük ayaklı
sarı adamlar, kurbağalara
benzeyen adamlar, sırtlanlara benzeyen, melodi hiç
icadedilmemiş
gibi yürüyen adamlar, iş verip işten atıp
kâr etmenin zekice olduğunu düşünen adamlar,
masraflı karılarını, oyulacak ya da fiyaka satılacak
ya da beceriksizlerden duvarla ayırılacak
60 dönümlük bir arazi gibi sahiplenen
adamlar, manyak oldukları için
seni öldürebilecek ve yasaya uyduğu için
haklı çıkabilecek adamlar, 10 metre genişliğinde
pencerelerin önünde durup da bir bok göremeyen adamlar,
lüks yatlarıyla dünyayı gezebilen
ama yine de yelek ceplerinden çıkamayan
adamlar, salyangoz gibi adamlar, yılanbalığı gibi, sümüklü
böcek gibi, ve sümük gibi...

ve hiçbir şey. bir limanda, bir fabrikada,
hastanede, bir uçak fabrikasında, atari salonunda,
berber dükkânında, zaten istemediğin
bir işte son maaşını alman.
gelir vergisi, hastalık, köleleşme, kırılmış
kollar, kırılmış kafalar - bütün içine doldurulanlar
eski bir yastık misali dökülür.

her şeyimiz var ve hiçbir şeyimiz yok.
kimisi bir süre idare edecek kadar takılır
ve sonra bırakır. şöhrete kapılırlar, iğrenirler
yaşlanırlar ya da kötü beslenirler ya da
gözleri bozulur veya çocukları vardır kolejde
belki yeni arabadır sebep ya da İsviçre'de kayak yaparken
belleri kırılmıştır veya yeni politikalardır ya da yeni eşler
ya da sadece doğal değişim ve çürümedir -
dün on raund boyunca yumruk salladığını
ya da üç gün üç gece Sawtooth dağlarının eteklerinde içki içtiğini
bildiğin adam
şimdi bir yorganın veya bir haçın
ya da bir mezartaşının altında
veya kolay bir hayalin etkisine kapılmış,
ya da bir incil taşır yanında veya bir golf çantası ya da
evrak çantası: nasıl da değişirler, nasıl da! - hiç
değişmez sandığın herkes.

böyle günler. senin bugünün gibi.
belki de pencerendeki yağmur
sana ulaşmaya çalışıyor. ne görüyorsun bugün?
ne var? neredesin? en iyi
günler bazen ilk günlerdir, bazen
ortadakiler ve hatta bazen de sonuncular.
boş arsalar fena değildir, kartpostallardaki
Avrupa kiliseleri idare eder. balmumu müzelerinde
en üstün kısırlıklarında dondurulmuş insanlar
idare eder, korkunçturlar ama idare ederler. bilardoda sayıyı
düşün, bilardo sayısını, ve kahvaltıda yediğin
tostu, yeterince sıcak kahveyi, dilin
hâlâ yerindedir, bilirsin. pencerenin dışında
üç tane sardunya, kırmızı olmaya çalışırlar

ve pembe olmaya ve sardunya olmaya. elbette kadınlar bazan
ağlar, elbette yokuşu çıkmak istemez
katırlar. Detroit'ta bir otel odasında
sigara mı aranıyorsun? güzel bir
gün daha. birazcığı. ve vardiyaları biten
canlarına yetmiş hemşireler binadan çıkarken, sekiz hemşire
hepsinin adı ve gideceği yer
farklı - avluda yürürler, kimi kakaosunu ve gazetesini,
kimi sıcak bir banyo ister, kimi de bir erkek, kimi
hiçbir şeyi düşünmüyordur. yeterli
ve yetersiz. arklar ve hacılar, portakallar
su olukları, eğreltiotları, antikorlar, kâğıt mendil
kutuları.

en harbisinden bazen güneşte
amforaların hafif tütsü hissi
ve eski savaş uçaklarının konserveleniniş sesleri vardır
ve içeri girip parmağını
pencerenin kenarına sürsen toza
bulanır, belki de toprağa.
ve dışarı bakarsan pencereden
gün orada olacaktır, ve
yaşlandıkça bakmaya devam edersin
devam edersin
dilin biraz içeri çekilir
ah ah hayır hayır belki

bazıları doğal yapar bunu
bazıları müstehcen bir tarzda
her yerde.

neredeyse her şeyin yokluğu

torbalanmış beyaz bir balon misali
göbeğin varlığı,
merdivenlerde koşuşturan
kimin olduğunu
bilmediğin ayaklar gibi
can sıkıcıdır.
tabii, radyonu açarsan
gömleğinin altındaki yağları
veya Hollywood Bulvarı'nda
komedi gösterisine girmeyi bekleyen
ihtiyar kadınlar gibi
sıralanmış
sıçanları
unutabilirsin.
dört dolarlık odalardaki
yaşlı adamları düşünürüm
dolap çekmecelerinde çorap ararken
kahverengi donlarıyla dikilirler
bu arada saat
bir kobra gibi sıcak
tıkırdamaya devam eder.
ah, bazı güzel şeyler de var, belki:
gökyüzü, sirk,
arabalardan inen kadınların bacakları,
kapıdan bir Mozart senfonisi gibi
giren şeftali.
tartı 90 gösteriyor. doksan kilo
geliyorum. saat sabahın ikisi.
kendini bir şeye adamak satranç oyuncularının işi.
sigara içerken, işerken, Genet ya da

gazetelerin komik sayfalarını okurken
tek yüce neden,
örste beklemek;
ama belki de henüz yeterince erkendir
Palm Springs'deki halana yazıp
derdini anlatman için.

evime gelme ama eğer gelirsen . . .

evet tabii, dışarda değilsem evdeyimdir
ışık yanmıyorsa
ya da sesler duyarsan
kapımı çalma,
Proust okuyor olabilirim
biri kapımın altından Proust bırakmışsa
ya da güvecim için kemiklerinden birini,
borç para veremem,
telefonumu
veya arabamdan geriye kalanı kullanamazsın
ama dünkü gazeteyi
eski bir gömleğimi ya da sosisli bir sandviçimi
alabilirsin
ya da gece çığlık atma huyun yoksa
kanepede uyuyabilirsin
ve kendini anlatabilirsin
gayet normal bu;
hepimiz sıkıntı çekiyoruz
ancak ben
Harvard'da okutacağım bir aileye bakmaya
ya da av arazisi almaya çalışmıyorum,
gözüm yükseklerde değil
birazcık daha
hayatta kalmaya uğraşıyorum,
onun için bazen kapımı çalarsan da
açmazsam
ve içeride bir kadın yoksa
belki çenemi kırmış
bağlayacak tel arıyorumdur

ya da duvarkâğıdımdaki kelebekleri
kovalıyorumdur,
yani kapıyı açmazsam
açmam, ve nedeni
henüz seni öldürmeye,
sevmeye, ya da kabullenmeye hazır olmamamdır,
demek ki konuşmak istemiyorum
meşgulüm, çıldırmışım, keyifliyim
veya belki bir ip hazırlıyorum;
onun için ışık açıksa bile
ve eğer nefes alıp verildiğini, dua veya şarkı söylendiğini
radyonun ya da atılan zarların
veya daktilonun sesini duyarsan -
uzaklaş, sebep gün değil
gece değil, saat değil;
kabalıktan gelen cehalet değil,
hiçbir şeyi incitmek istemem, böcekleri bile
ama bazen ayırdetmesi zor
birtakım duyumlar sezinliyorum,
ve mavi gözlerin, maviyseler eğer
ve varsa eğer saçların,
ve kafan - içeri giremezler
ta ki ip kesilene ya da düğümlenene dek
ya da ben yeni aynalarda
traş olana dek, ta ki dünya
durana ya da ebediyen
açılana dek.

beynimde zambaklar

zambaklar bastı beynimi
tanrı aşkına
nazi yıldırım timleri misali!
ödlek mi oldum
ne?

mavi kazağın
başıboş sallanıyor
memelerin, ve tuhaftır
ben, çarmıha gerilmiş İsa'yı
düşünüyorum, neden
bilmiyorum, ve dondurma
külahlarını. bu Temmuz gününde
zambaklar bastı beynimi,
bunu unutmayacağım
ama
keşke bir fotoğraf makinem
olsaydı
ya da yanımda yürüyen iri bir
köpeğim, iri köpekler olayları
somutlaştırırlar
değil mi?
çevik ve akıllı bir rüzgâr tarafından
berrak yüzeyi çalınmış bu göle
benzeyen sümüklü burnunu kırıştıracak
iri bir köpek.

burdasın, ancak üzgünüm
yine. kuzu pirzolası kalbimin üzerinde
domuz pirzolası kaburgalarımı hissedebiliyorum ıhh
avanak ağır-işçi
bağırsaklar, keyifsiz penis
çiklet sidik torbası
atari-salonu alabalığı misali
yağa dönüşen karaciğer
utangaç kıç
pratik kulaklar
güve misali eller
kılıçbalığı burun
toprak-kayması ağız ve
geriye kalanlar. geriye kalanlar:
beynimde zambaklar
iyi günleri umarak
eski günleri düşünerek:
Capone ve elmaslar
Charlie Chaplin
Laurel ve Hardy
Clara Bow
geriye kalanlar.

gerçekte hiç olmadı
ama sanki bazen çürüme,
bir tramvay misali
trafik ışıklarında durup
bekler gibiydi.

şimdi ben
film oyuncusu gibi
(zambaklar beynimde)
elini tutuyorum
ve içinde boğulmak için
tekne kiralamaya
gidiyoruz. rüzgârı çekiyorum içime, kaslarımı gevşetiyorum
ama sadece göbeğim
sallanıyor.

biniyoruz
motor
balçığı köpürtüyor.
şehrin binaları
devekuşu ağızları gibi inip
beyinlerimizi
boşaltıyor
güneş yine de içeriye
vuruyor
tak! tak! tak!
derisi çatlamış etimizde
parlak mikroplar dolanıyor, olur şey değil
kilisedeymiş gibi hissediyorum
kendimi: her şey
leş kokuyor. her yerin lastik kenarlarını
tutuyorum
hayalarım kartoplarına dönmüş
sıtmaya uğramış taç çiçekleri görüyorum,
yatağa giren, T-model Ford'lara
binen yaşlı adamlar görüyorum,
altımızda;
küfürle, makarna ve bulmacalarla,

ve benim, senin ve
Katzenjammer çocuklarının ölümleriyle
dolu balıklar
yüzüyorlar.

onlar, hepsi, bilirler

Paris'in kaldırım ressamlarına sor
uyuyan bir köpeğin üstündeki güneş ışığına sor
üç domuza sor
gazeteci çocuğa sor
Donizetti'nin müziğine sor
berbere sor
katile sor
duvara yaslanmış adama sor
vaize sor
dolap yapanlara sor
cepçiye sor ya da rehinciye
ya da cam üfleyen ustaya
veya gübre tüccarına ya da dişçiye sor
devrimciye sor
kafasını aslanın ağzına sokan adama sor
sıradaki atom bombasını atacak
adama sor
kendini İsa sanan adama sor
gece eve dönen bülbüle sor
röntgenciye sor
kanserden ölmekte olan adama sor
banyo yapma ihtiyacı olan adama sor
tek bacaklı adama sor
köre sor
peltek konuşana sor
afyon çekene sor
elleri titreyen cerraha sor
üzerinde yürüdüğün yapraklara sor
tecavüzcüye sor ya da
tramvay görevlisine

veya bahçesinde eğreltiotlarını yolan
yaşlı adama sor
tefecinin birine sor
pire eğiticisine sor
ateş yiyene sor
bulabileceğin en sefil adama
en sefil anında sor
bir judo hocasına sor
fil sürücüsüne sor
cüzzamlının birine, müebbet mahkûmuna, veremliye sor
tarih öğretmenine sor
tırnaklarının arasını hiç temizlemeyen adama sor
palyaçonun birine ya da gün ışığında ilk gördüğün
yüze sor
babana sor
oğluna sor ve onun
gelecekteki oğluna
bana sor
bir kesekağıdındaki yanmış ampule sor
baştan çıkmışa, lanetlenmişe, aptala
bilgeye, köleye sor
tapınakları inşa edenlere sor
hiç ayakkabı giymemiş adamlara sor
İsa'ya sor
aya sor
dolaptaki gölgelere sor
güveye sor, keşişe, deliye
New Yorker dergisine karikatür çizen adama sor
süs balığına sor
tap-dansa sallanan eğreltiotuna sor
Hindistan haritasına sor
şefkatli bir yüze sor

yatağının altında saklanan adama sor
bu dünyada en çok nefret ettiğin
insana sor
Dylan Thomas'la içen adama sor
Jack Sharkey'nin eldivenlerini bağlayan adama sor
kahve içen üzgün-suratlı adama sor
muslukçuya sor
her gece rüyasında
deve kuşları gören adama sor
hilkat garibesi şovlarında bilet kontrol edene sor
kalpazana sor
ara sokağın birinde
üstüne gazete örtmüş uyuyan adama sor
ülkeleri ve gezegenleri fethedenlere sor
yeni parmağını kesmiş adama sor
incilin arasındaki sayfa işaretine sor
telefon çalarken çeşmeden damlayan suya sor
yalancı şahitliğe sor
koyu mavi boyaya sor
paraşütçüye sor
karnı ağrıyan adama sor
yüzmekte olan besili kutsal göze sor
pahalı kolejde dar pantolon giyen
çocuğa sor
küvette ayağı kayana sor
köpekbalığının yediği adama sor
bana eşi farklı eldivenleri satana sor
bunların hepsine ve benim saymadıklarıma sor
ateşe sor ateşe ateşe-
yalancılara bile sor
ne zaman istersen dilediğine sor
hangi gün istersen yağmurda

karda ya da sıcaktan sararmış bir verandaya
çıktığında sor
buna sor şuna sor
saçında kuş pisliği olan adama sor
hayvanlara eziyet edene sor
İspanya'da bir sürü boğa döğüşü izlemiş adama sor
yeni Cadillac'ların sahiplerine sor
şöhretlere sor
sıkılgana sor
albinoya sor
ve devlet adamına
ev sahiplerine ve bilardo oynayanlara sor
yapmacıklı insanlara sor
kiralık katillere
keltoşa sor şişmana
uzun boyluya ve
bodura sor
tek-gözlü adama,
sekse düşkün olana ve olmayana sor
bütün gazete başyazılarını okuyan adamlara sor
gül yetiştirenlere sor
neredeyse hiç acı çekmeyen adamlara sor
ölüm döşeğindekilere sor
avlusundaki çimleri biçenlere
ve futbol maçlarına gidenlere sor
bunların herhangi birine ya da hepsine sor
sor sor sor
hepsi şöyle diyecektir;

bir erkek, trabzana yaslanmış dırdır eden bir kadına
tahammül edemez.

güzel bir gün

virüs dayanıyor
kavramlar çürümüş ayakkabı bağcıkları misali
çözülüyor
diş ağrısıyla domuz pastırması
avluda dansediyor
kirli çorapların durduğu çekmeceyi açıyorum
bir borsacının dünyası
çelikten bilyalar
kelebekler misali uçuşuyor
kör talihi hissedebiliyorum
sanki çarşafın altındaki
leş kokan sert kıllı bir şey
ve bana doğru yaklaşıyor
postacı kafayı yemiş
ve bana leş sıçanlarının kemirip tükettiği
bir torba dolusu sümüklüböcek uzatıyor
tımarhanede adamın biri duvarları öpüp
serin bir Nil boyunca yelkenliyle gezmeyi düşlüyor
boğa güreşlerini futbol maçlarını
boks maçlarını okuyorum
her şey kavgaya devam ediyor
ve kiliselerde eğlenceli oyunlar oynayıp
bacaklara dikiz atıyorlar
dışarı çıkıyorum mutlak
hiçliğe
kare şeklinde portakal rengi bir küreye
çöpbalığı gibi
bana dönüp şekilden şekile giren ağızların üzerinde kafalar
günaydın, güzel bir gün değil mi?
diyor şişman bir kadın

cevap veremiyorum
utanmış
yürüyüp gidiyorum kaldırımda
anlatamıyorum
içimdeki bıçağı
ama güneşin parladığını
çiçeklerin kendi tellerinden
ve benim de kendi tellerimden çekildiğimi görebiliyorum:
göbek, göbek deliği, göt, bukowski
sallanıp yürüyorum
katran tadında buzdan dişler
gözyaşı pınarları propagandası
ayakkabı gibi davranan ayakkabılar
tam zamanında varıyorum
alevler içindeki kederli öğle vaktine.

III

DEHŞET CADDESİ VE IZDIRAP YOLU'NDA
ŞİİRLER 1965-1968

baharda muhteşem bir gündü
ve dışarda
hava kirliliğinden ölmemiş kuşları
duyabiliyorduk

bira şişesi

biraz önce mucizevi bir şey oldu:
bira şişem geriye doğru devrildi
ve dik olarak yere düştü,
köpüğü açılsın diye alıp masaya koydum,
ancak fotoğraflar o kadar şanslı değildi bugün
ve sol ayakkabımda küçük bir yırtık var,
ama bunların hepsi gayet anlaşılır şeyler:
çok fazla şey bilemeyiz: hiç bilmediğimiz
yasalar var, kazara elimiz çarpsa
yanabilir ya da donabiliriz; karatavuğu
kedinin ağzına neyin koyduğunu
ya da niye bazı erkeklerin,
diğerleri sonsuz geceler boyu
koca memeleri emerken
evcil sincaplar misali hapse atıldığını anlamak
haddimize düşmez - görev
ve dehşet bu işte, ve nedeni
bize öğretilmez. yine de, şişenin
kıç üstü düşmesi şans, her ne kadar
birer şişe şarap ve viskim varsa da,
her nasılsa bu, güzel bir gecenin habercisi,
ve belki yarın burnum daha da uzar:
yeni ayakkabılar, daha az yağmur, daha çok şiir.

beden

burada
o kadar uzun zamandır
başsız
takıldım ki
bedenim bunun
niye ya da nerede
veya ne zaman olduğunu unuttu

ve ayak parmakları
umursamaz ayakkabıların içinde
yürüyüp durur

ve her nekadar
parmaklar
portakal
elma
soğan
kitap
ve vücut gibi şeyleri
doğrayıp
tutup
kıpırdatıp
dokunuyorsa da
artık bunların
ne anlama geldiğinden
pek emin değilim

bunlar genellikle
lambanın ışığı
ve
sis gibi şeyler

sonra eller
kafaya uzanır
ve bir çocuğun
bir topu
bloknotu
havayı
ya da tahtayı tuttuğu gibi tutar -
dişleri
ve düşünen kısmı kayıp

ve ne zaman bir pencere
rüzgârdan açılsa
bir kiliseye
tepeye
bir kadına
köpeğe
ya da şarkı söyleyen bir şeye

elin parmakları
titreşimleri hissetmez
çünkü kulakları yoktur
renkleri algılamaz çünkü
gözleri yoktur
koku almaz
burnu yoktur

memleket sürüp gider
saçmalık misali
kıtalar misali

gün ışıkları ve akşamlar
kirli tırnaklarımın üzerinde parıldar

ve aynanın birinde
suratım
yokolmaya mahkum bir kütle
bir çocuğun topunun
aşınmış bölümü

her yer
devinmekteyken
solucanlar ve uçaklar
arazide yangınlar
tüm kutsallığıyla uzun boyunlu menekşeler
ellerim bırakıyor bırakıyor
bırakıyor.

nakavt

kolay rakipti, sinek kuşu gibi şişko
ve soluğunu kesmiştim,
kısa yumruk, kros patlattım, acelem yoktu:
herkes bira içerek
asıl döğüşü bekliyordu, ve ben
evi nasıl döşeyeceğimizi düşünüyordum,
bir tezgâha ve birkaç takıma ihtiyacım vardı,
sonra bir sağ yumrukla yaklaştı -
ışıklara bakıyordum
ve sonra ilk hatırladığım şey, herkes uluyordu,
ve ben dua eder gibi dizlerimin üzerindeydim,
ayağa kalktığımda
o güçlenmiş bense güçten düşmüştüm;
eh, diye düşündüm, çiftliğe dönerim,
pek de hazetmem zaten kazanmaktan.

öğleden önce pazar

ıspanak, Gabriel,
her şey yıkılıyor,
her şey yıkılıyor ve uçuyor,
barbados, barbados,
ayak parmakların nerede?

dallar kırılıyor, kuşlar düşüyor, binalar yanıyor,
orospular dimdik ayakta,
bombalar üstüste diziliyor,
akşam, sabah, gece,
fıstık ezmesi,
fıstık ezmesi şahinler,
kafamın tepesinde biten zambaklar misali nefes alan yağmur,
kerpetenler kerpetenler
çelik mengene misali öpücükler,
güve dolu ağızlar,
hidra-kafalı pezevenkler,
dolunayda Florida,
ağzı insanla dolu köpekbalığı,
ağzı fıstık ezmesiyle dolu insan, yağmur
gri saatlerin bağırsaklarına dikiz atan yağmur,
atları düşleyen atlar,
çiçekleri düşleyen çiçekler,
güzelim bedenimin gri saat parçalarıyla koşan atlar,
yanan ekmek, alevler içinde bütün İspanya ve
kraterleri düşleyen kentler,
tüm varlıkların beyinlerinden daha büyük bombalar
düşüyorlar
saatler horozların horozları mıdır?
çitte tünemiş horozlar

öten fıstık ezmesidir horozlar,
ALEV yüksek olacak, alev devasa olacak,
öp öp öp ki
uzaklaşsın her şey,
umarım yağmur yağar bugün, umarım
jetler ölür, umarım
kedi yavrusu bir fare yakalar, umarım
ben görmem bunu, umarım
yağmur yağar,
buradan uzaklarda herhangi bir şey umarım,
bir köprü umarım, bir balık, bir yerlerde
öğle saatine bıyıklarını buran bir kaktüsü umarım,
çiçekleri ve atları düşlüyorum
dallar kırılıyor kuşlar düşüyor binalar
yanıyor, orospum odada yürüyüp
bana gülümsüyor.

postayı almaya çıkmak üzerine

karatavuklar tarafından tecavüze uğrayacak
solucan filolarının
striptizciler gibi sürünüp durduğu
tuhaf öğle vakti.

dışarı çıkıyorum
ve sokak boyunca her yerde yeşil ordular
sonsuz bir 4 Temmuz misali renk fışkırtıyorlar,
ve ben de içerde şişmekteyim sanki,
bilinmez bir patlama gibi, bir
his belki de, hiçbir yerde
hiçbir düşman olmaması hissi.

posta kutusuna uzanıyorum
içinde
hiçbir şey yok - doğal gaz şirketinden
gazı tekrar keseceklerini söyleyen bir mektup bile yok.

eski karımdan,
şimdiki mutluluğuyla böbürlenen
kısa bir not bile yok.

zihnim vazgeçtikten sonra bile elim
inanmaz bir biçimde
posta kutusunu araştırıyor.

içinde
ölü bir sinek bile yok.

aptalım, diye düşünüyorum,
işlerin böyle yürüdüğünü
bilmeliydim.

tüm çiçekler
beni memnun etmek için zıplaşırken
içeri giriyorum.

var mı bir şey? diyor
kadın.

yok bir şey, diyorum,
kahvaltıda ne var?

hükümeti devirmek istemiştim
ama tek götürdüğüm
birinin karısı oldu

30 köpek, 20 ata binmiş 20 adam ve bir tilki
ve şuraya bak, şöyle yazmışlar,
sen devletin ve kilisenin enayisisin,
ego-rüyasına dalmışsın,
tarihini oku, ekonomik sistemi çalış,
ırk savaşlarının 23 000 yıldır sürdüğünü unutma.

hatırlıyorum da 20 yıl önce yaşlı bir Yahudi terziyle oturup
konuşurduk,
lamba ışığında burnu
düşmana doğrultulmuş bir top gibiydi;
bir de İtalyan bir eczacı vardı, şehrin en iyi semtinde
pahalı bir apartmanda otururdu; çökmeye yüz tutmuş bir
hanedanı
devirme planları yapardık, terzi yeleğin birine düğme diker,
İtalyan, purosunu gözüme sokup beni dolduruşa getirirdi,
kendim de çökmeye yüz tutmuş bir hanedandım, her fırsatta
sarhoş,
iyi okurdum, açlıktan nefesim kokar, bunalırdım, ama aslında
genç, güzel bir acık bütün kuyruk acımı alırdı,
ama bunu bilmiyordum; İtalyan'ı ve Yahudi'yi dinler
sonra da karanlık arka sokaklarda, otlandığım sigaraları tüttürüp
evlerin arka cephelerinin alevler içinde yıkılışını izlerdim,
ama bir yerlerde kaçırdık bir şeyleri: yeterince cesur değildik,
yeterince cüsseli ya da ufak tefek değildik,
ya da sadece muhabbet etmek istiyorduk veya sıkılmıştık, neyse
işte anarşi işi

suya düştü,
Yahudi öldü, İtalyan öfkeliydi çünkü o eczaneye gittiğinde ben
karısıyla kalıyordum; kendi özel hükümetinin devrilmesine
aldırdığı yoktu,
karısı da kolayca devrildi zaten, bense suçluluk hissediyordum:
çocuklar diğer yatak odasında uykuda oluyordu;
ama sonra barbuttan 200 $ kazandım ve New Orleans'a giden
bir otobüse atladım,
köşede dikilip barlardan gelen müziği dinledim
ve sonra barlara girdim,
orada oturup ölmüş Yahudi'yi düşündüm,
nasıl olup da tek yapabildiğinin düğme dikip konuşmak
olduğunu,
ve nasıl olup da ikimizden de kuvvetli olduğu halde teslim
olduğunu -
teslim oldu çünkü sidik torbası koyvermişti,
belki de bu,
Wall Street'i ve Manhattan'ı
Kilise'yi, Central Park'ı ve Roma'yı
ve Solcuların Bankası'nı kurtarmış olabilir, ama eczacının
karısı, çok hoştu,
yastığının altındaki bombalardan ve Papa'yı yuhalamaktan
bıkmıştı,
ve çok hoş hatları vardı, çok güzel bacakları,
ama sanırım o da benim gibi hissediyordu: zayıflığın
Hükümet'te değil de
İnsan'da olduğunu; sırayla alacak olursak, insanların hiçbir
zaman fikirleri denli güçlü
olamadıklarını
ve fikirlerin, insanlara dönüştürülmüş hükümetler olduğunu;
herneyse, dökülmüş bir martiniyle başladı
ve yatak odasında son buldu: arzu, devrim,

saçmalık sona erdi, ve perdeler rüzgârdan hışırdadı,
kılıçlar misali şakırdadı, toplar misali gürledi,
ve 30 köpek, 20 ata binmiş 20 adam
güneş altındaki tarlalarda tek bir tilkiyi kovaladı,
yataktan çıkıp esnedim ve göbeğimi kaşıdım
ve biliyordum ki yakında çok yakında yine adamakıllı
sarhoş olmam gerekecekti.

kızlar

beş yıldır
aynı
lamba siperliğine
bakıp duruyorum
üzerinde bir tür
bekâr tozu birikti
ve buraya gelen kızlar
temizleyemeyecek kadar
meşguller

ama önemi yok
zaten ben de
şu ana dek
farkedemeyecek kadar
meşguldüm

ışığın
beş yıllık
toz nedeniyle
iyi aydınlatmadığını.

red mektupları üzerine bir not

duvarın ötesine geçmeyi
ya da insan zihnine ulaşmayı
uykuyu
uyanıklığı
seksi
sıçmayı
ya da adını koyabileceğin
veya koyamayacağın
çoğu şeyi
başaramamak
iyi bir şey değil.

bir tavuk
solucanını yakaladığında
başarmış demektir
ve şunu söylemeliyim ki,
solucan
seni yakaladığında
(ölü veya canlı)
duyarlılığı olmasa da
hoşlanır bundan.

sanki bu şiir
reddedilip geri döndüğünde
başaramadığını
anlamam gerekirmişcesine.

ya daha etli-butlu
solucanlar buldu
ya da tavuğun
gözleri bozuktu.

bir dahaki sefere
bir yumurta kırdığımda
seni düşüneceğim.

çatalla karıştırıp

yükselticem
alevi

eğer
bir yumurtam
varsa.

gerçek hikâye

ön tarafı
kıpkırmızı
otobanda yürürken buldular adamı
paslı bir teneke kutuyu almış
ve cinsel organlarını kesmiş,
sanki -
gördünüz mü bana yaptığınızı?
alın hepsi sizin olsun,
dercesine.

ve bir parçasını bir cebine
diğerini
öbür cebine koymuş
ve öylece yolda yürürken bulmuşlar.

doktorlara teslim etmişler
onlar da takımları
yerine dikmeye çalışmışlar
ama
takımlar
bulundukları durumdan
hoşnutlarmış.

bazan
dünyanın hıyarlarına teslim edilen
bütün güzelim a.cıkları düşünüyorum da.

belki de
bunu protesto ediyordu
ya da her şeyi.

konser yorumları
ve beyzbol sonuçları arasına sıkışmayan
tek kişilik bir
Özgürlük Yürüyüşü.

Tanrı,
ya da başka biri
ondan razı olsun.

yaşamak

demek istediğim, uyudum işte
dirseğimde bir sinekle uyandım ve
adını Benny koydum
sonra da öldürdüm
ve sonra kalkıp posta kutusuna baktım
hükümetten bir tür uyarı gelmişti
ama çalılıklarda süngüsünü takmış
dikilen kimse olmadığı için
yırtıp attım
ve yatağa dönüp tavana diktim gözlerimi
ve düşündüm, gerçekten hoşuma gidiyor bu,
burada bir on dakika daha uzanacağım
ve bir on dakika daha uzandım
ve düşündüm,
mantıksız bu, yapılacak bir sürü işim var ama
burada bir yarım saat daha
uzanacağım,
ve gerindim
yayıldım
ve dışardaki bir ağacın küçük yapraklarından geçip vuran güneşi
seyrettim, ve hiç de öyle muhteşem şeyler düşünmedim,
ölümsüz düşünceler geçmedi kafamdan,
ve en güzel bölümü de buydu
sonra hava biraz ısındı
battaniyeleri üzerimden atıp uyudum -
ama allahın belası bir rüya:
yine trendeydim
aynı 5 saatlik hipodroma gidiş-dönüş treninde
pencere kenarında oturuyordum,
aynı hüzünlü okyanustan geçtim, Çin, kafamın gerisinde bir

yerlerde
tuhaf şeyler geveliyordu ağzında,
ve sonra yanıma biri oturdu
ve atlardan konuşup durdu
güveli-köfte konuşması azrail gibi canıma okudu,
sonra yine hipodroma vardım: atlar perdeye yansıtılmış bir şey
gibi koşup
durdular ve jokeylerin suratları kerpiç beyazı
sonunda kimin kazandığının önemi yoktu
ve herkes biliyordu bunu,
rüyadaki dönüş yolculuğu
gerçektekinin aynıydı:
tonlarca gece sarmış ortalığı simsiyah
yerlerinde bulunmaktan utanan aynı dağlar, yine aynı deniz, yine,
iğnenin deliğinden geçen bir y.rak misali ilerleyen
tren
sonra kalkıp işemek zorunda kaldım
ve kalkıp işemek zorunda kalmaktan nefret ediyordum
çünkü birisi, hıyarın biri yine tuvalete kâğıt atmıştı
ve tıkanmıştı, ve geri döndüğümde herkesin
suratıma bakmaktan başka yapacak bir işi yoktu
ve öyle yorgunum ki
suratıma baktıklarında
kendilerinden
nefret ettiğimi anlıyorlar
ve sonra benden nefret edip
öldürmek istiyorlar
ama öldürmüyorlar.
uyandım ama yatağımın yanında
hata ettiğimi söyleyecek biri olmadığından
biraz daha uyudum
bu kez uyandığımda

neredeyse
akşam olmuştu. insanlar işten eve dönüyordu.
kalkıp bir sandalyeye oturdum ve
eve dönüşlerini seyrettim. o kadar iyi görünmüyorlardı.
genç kızlar bile evden çıktıklarındaki kadar iyi görünmüyorlardı.
ve erkekler döndüler evlerine: pis işlere bakanlar, katiller,
hırsızlar, dolandırıcılar,
bütün takım, ve suratları
tasarlanmış en korkunç cadılar günü maskesinden daha
korkunçtu.

köşede mavi bir örümcek gördüm ve süpürgeyle
geberttim.

insanlara bir süre daha baktım ve sonra sıkılıp vazgeçtim
ve kendime birkaç yumurta kırıp
ekmek ve çayla yedim.

iyi geldi.

sonra banyo yapıp
yatağa döndüm.

entel

kadın
havaya sprey sıkan
uzun bir hortum misali
durmadan yazı yazıyor,
ve durmadan
kavga ediyor;
söyleyebileceğim
gerçekten farklı
hiçbir şey
olmadığından
söylemekten
vazgeçiyorum;
sonunda -
üzerinde
etki yaratmaya çalışmıyorum
gibi bir şey deyip
söylene söylene
çıkıp gidiyor.

ama biliyorum ki
geri dönecek,
hep dönerler.

ve
akşam 5'te
kapıyı çalıyordu.

açtım kapıyı.

beni istemiyorsan
uzun kalmam, dedi.

eyvallah, dedim,
banyo yapmam lâzım.

evlilik gibi bir şey:
her şeyi
hiç olmamış gibi
kabulleniyorsun.

bir kadeh kızarmış-göz

sosyal sigorta kartımı havaya kaldırıp
tutardım, dedi bana,
ama o kadar ufak tefektim ki
etraftaki bütün o çam yarmaları
göremezdi kartımı.

şu büyük yeşil perdeli yerde mi demek istiyorsun?
diye sordum.

evet, şey, her neyse işte, sonunda işe alındım
geçen gün
domates toplama işine, ve allah kahretsin,
hiçbir yere kıpırdayamıyordum
hava o kadar sıcak, o kadar sıcaktı ki
torbaya hiçbir şey atamıyordum
ben de kamyonetin altında gölgeye
uzandım ve diktim şarabı.
beş kuruş
kazanamadım.

bir içki al, dedim.

eyvallah, dedi.

içeri iri iki kadın girdi
gerçekten katana gibi
ve yan tarafa oturdular.
kadınlardan biri,
bir kadeh votka, dedi barmene.

aynısından, dedi diğeri de.

elbiselerini kalçalarına kadar çekip
bacak bacak üstüne attılar.

üff, üfff be. sanırım kafayı yiyorum, dedim
domates tarlalarından gelme arkadaşıma.

allahım, dedi, allahım,
gördüklerime inanamıyorum.

hepsi gerçek işte, dedim.

boksör müsün? dedi
yakınımdaki.

hayır, dedim.

suratına ne oldu?

San Berdoo otoyolunda trafik
kazası. sarhoşun biri kavşakta yola fırladı. o sarhoş
bendim.

yaşın kaç, babalık?

şeftaliyi yarabilecek kadar yaşlıyım, dedim,
kuvvet versin diye puromun külünü
birama dökerken.

şeftali alacak paran var mı? diye sordu.

seni hiç Mojave çölünde kovalayıp tecavüz
ettiler mi?

hayır, dedi.

son 20' liğimi çıkarıp moruklara mahsus
yiğitçe bir kayıtsızlıkla
dört içki ısmarladım.

kızların ikisi de gülümseyip sanki mümkünmüş gibi,
eteklerini daha da yukarıya çektiler

arkadaşın kim? diye sordular.

Lord Chesterfield'la tanışın, dedim.

memnun olduk,
dediler.

selam, yavrular, dedi bizimki.

Üçüncü caddedeki tünelden geçip
yeşil bir otele geldik. kızların
anahtarı vardı.

tek yatak vardı ve hepimiz
içine girdik. kim kimi götürdü
bilmiyorum.

ertesi sabah arkadaşım ve ben
San Pedro Caddesi'ndeki
Tarlaişi Amele Pazarı'nda
sosyal sigorta kartlarımızı kaldırıp
sallıyorduk.

onunkini
göremediler.

kamyona binen son adam bendim, iri bir kadın
ayakta bana yaslanmış dikiliyordu. port şarabı
kokuyordu.

tatlım, dedi, suratına ne oldu
böyle?

panayırda oldu, danseden bir ayının
dansetmeyeceği tuttu.

palavra, dedi.

belki de öyle, dedim, ama elini
taşaklarımdan çek, herkes
bakıyor.

tarlalara vardığımızda
güneş iyice yükselmişti
ve dünya
berbat
görünüyordu.

bir dahiye rastladım

bugün trende
bir dahiye rastladım
5-6 yaşlarında,
yanıma oturdu
ve tren kıyı boyunca ilerlerken
okyanusa geldik
sonra bana bakıp
hiç de güzel değilmiş,
dedi.

bunu ilk defa
o gün
farkettim.

solucanlara iyi geceler öpücüğü

ölmeye yetecek
ama öldürmeye yetmeyecek kadar soğukkanlı
doktorumun yeşil hapını
yutup
çay içiyorum
köpekbalıkları
çiçeklerle dolu vazolarda yüzerken
on tur atıyorlar
yirmi
ödlek yüreğimi
arıyorlar
çatlak bir Mayıs gecesi
Los Angeles'ta
Pazar günü
birisi
Beethoven çalıyor

çekilmiş perdelerin gerisinde
pusuya yatmış bekliyorum
hırslı adamlar
yeni arabaları ve yeni sarışınlarıyla
caddelere hükmediyorlar
bense kiralık bir odada oturmuş
ağaçtan bir tüfeği oyuyorum
çocukların boya kalemleriyle
duvarlara
çıplak kadın
boğa
aşk serüvenleri
yaşlı adamlar

çiziyorum
generaller, doktorlar, polisler
bizleri uyarıp
işkence ederken
becerebildiğimiz şekilde yaşamak
kendimize kalmış

günde bir kez banyo yapıyor
kedilerle gölgelerden korkuyorum
ve neredeyse hiç uyuyamıyorum

kalbim durduğunda
bütün dünya hızlanıp
güzelleşecek
ve ısınacak
bir yaz diğerini kovalayacak
bir göl misali berrak olacak hava
ve tabii ki anlam da

ancak bu arada
yeşil hap
caddenin kenarında bu yağlı
zemin ve
aşağıda bir parsel dolusu solucan solucan
solucan
ve burada yukarıda
beklerken
beni öpüp okşayıp uyutacak
sarışın bir huri de yok.

john dillinger ve *le chasseur maudit*

şanssızlık bu, ve zaten tarzım da değil, ama umurumda değil:
kızlar bana lavabodaki saçları hatırlatır, kızlar bana bağırsakları
sidik torbalarını ve bağırsak hareketlerini hatırlatır; dondurmacı
zillerinin,
bebeklerin, motor supaplarının, eğri büğrü a.cıkların, palmiye
ağaçlarının
holdeki ayak seslerinin... bunların hepsinin beni
bir mezartaşının soğuk sakinliğiyle heyecanlandırması da
şanssızlık;
belki de başka çaresiz erkekler de olduğunu duymak dışında
sığınılacak hiç bir teselli yoktur:
Dillinger, Rimbaud, Villon, Bebekyüzlü Nelson, Seneca,
Van Gogh,
ya da çaresiz kadınlar: kadın güreşçiler, hemşireler, garsonlar,
orospular
kadın şairler... ancak yine de,
buz küplerini aşmak
ya da burnuyla boş bir bira kutusunu didikleyen bir fare de
önemlidir -
birbirine bakan içi boş iki delik,
beyninin sakıngan ağına ışıklarıyla,
tuzlu ışıklarıyla takılan,
sana dokunup sonra seni
Hindistan diye bir yerin daha somut aşkı uğruna terkeden
paslı gemilerle dolu gecedenizi;
ya da gömleğini ürkmüş bir kuş misali uçurup yırtan
pencerelerden giren rüzgârda,
uykuyla afyonlanmış bir halde
bir neden olmaksızın arabayla uzun yollara gitmek,
ve hep o dur ışıkları, hep kırmızı,

geceateşi ve yenilgi, yenilgi . . .
akrepler, çürüğe ayrılanlar, bohçalar:
eski-işler, eski-eşler, eski-yüzler, eski-yaşamlar,
mezarında yer elması gibi cansız yatan Beethoven;
kırmızı el arabaları, evet, belki de,
ya da Cehennem'den bir mektup şeytanın imzaladığı
ya da ucuz bir stadyumda çığlık çığlığa dumanın ortasında
birbirini kıyasıya döven iki iyi çocuk,
ama genellikle umurumda değil, oturmuşum burada
bir ağız dolusu çürük dişle,
oturmuş Herrick okuyorum ve Spenser
ve Marvell ve Hopkins ve Bronte (bugün Emily'yi okuyorum);
ve Dvorjak'tan Öğlen Cadısı'nı dinliyorum
ya da Franck'tan Le Chasseur Maudit'yi
aslında umurumda değil, ve şanssızlık bu:
bugünlerde genç bir şairden mektuplar alıyorum
(çok genç galiba) bana diyor ki, bir gün
kesinlikle dünyanın büyük şairlerinden biri olarak tanınacağım.
Şair!
kötü idare: bugün güneşte ve bu şehrin sokaklarında
yürüdüm: bir bok görmedim, bir bok öğrenmedim, bir bok
değildim, ve odama dönerken
korkunç bir gülümsemeyle sırıtan yaşlı bir kadının yanından
geçtim;
çoktan ölmüştü, ve her yerde telleri hatırladım:
telefon telleri, elektrik telleri, bardaktaki japon balığı gibi
kıstırılmış
gülümseyen elektrikli suratlar için teller,
kuşlar gitmişti, kuşların hiçbiri tel istemiyordu
ya da telin gülümsemesini
ve kapımı kapadım (sonunda)
ancak pencerelerden gelen de aynı şeydi:

bir kornaya basıldı, birisi güldü, sifonun biri çekildi,
ve ne tuhaftır ki sonra
çığlıkların ortasında geçip giden bütün numaralı atları
düşündüm,
Socrates gibi geçip giden, Lorca gibi geçip giden,
Chatterton gibi...
ölümümüzün,
bir atık sorunu olması dışında pek önemi olmayacağını
düşünmeyi yeğlerim,
çöpün boşaltılması gibi bir sorun,
ve her ne kadar genç şairin mektuplarını saklıyorsam da,
onlara inanmıyorum
ama hastalıklı palmiye ağaçlarına
ve güneşin sonuna baktığım gibi
arada bir bakıyorum.

bir parça uyku ve kafa huzuru

eğer erkeksen, Los Angeles, kafayı yiyip
mücadele ettiğin yerdir; ya da eğer kadınsan, ve baldır bacağın
ve malın yerindeyse, bir tepeye verirsin sırtını teknenin,
böylece yaşlanınca Beverly Hills'de malikânenin birinde
saklanabilirsin ve kimse nasıl çürüdüğünü göremez.
biz de taşındık işte buraya - ve neyle karşılaştık dersiniz
yan kulübede ucuz şarap içip sanrılar gören
ve radyosunu mümkün olduğu kadar yüksek sesle dinleyen
dinle kafayı bozmuş bir manyak, tanrım!
şimdi bütün tinselcileri anlıyorum!
ne kadar çok günah işlediğimi biliyor ve ölmem gerektiğini
anlıyorum ve artık hazırlanmalıyım . . .
ama önce biraz uyuyabilsem fena olmazdı
bir parça uyku ve kafa huzuru.

pencereyi açıyorum ve avluya çıkmış buluyorum adamı
bir ilahiyle
ya da ruhanî başka bir bokla dansediyor.
kıçına kırmızı bir mayo geçirmiş
bronzlaşmış ve şarapla kafayı çekmiş
ama hareketleri sert ve garip -
aşırı şişman
55'inde
ceviz gibi bir herif, yanırı yumru ve şekilsiz.
güneşte kollarını sallıyor ve kuşlar
ürküp uzaklaşıyorlar
ve hızla dönüp içeri giriyor.

ama burdaki sokak manzarası güzel -
Japon kadınları ve yaşlı kadınlar
genç kızlar ve dilenciler var.
büyük palmiyelerimiz
bir sürü kuşumuz var
park yeri de idare eder . . .
ama din manyağımız işe gitmiyor
çalışmayacak kadar akıllı
yani ikimiz de yan gelip yatıyor
ve radyosunu dinleyip
kafayı çekiyoruz
ve merak ediyorum acaba hangimiz önce cehenneme boylayacak-
inciliyle o mu yoksa Atyarışı Bültenimle ben mi
ama burdan onu böyle dinleyeceksem yardım bulmam gerekecek,
ve sıradaki dans benimki olacak.

keşke şu anda satacak bir şeyim olsaydı da bir yerde
saklanabilseydim
dört metrelik duvarları
ve suyla dolu hendeği olan
zenci melezi karılarla dolu bir yerde.
ancak her zaman olduğu gibi,
önümde uzun günler ve geceler görünüyor.
iyi bir ihtimalle sadece radyo tüpünün zayıflamasını,
en kötü ihtimalle de ölmesini umabilirim,
ki ikimiz de buna duacı
ve hazırız.

iyi bir adama da benziyordu

farklı bölümlerini güzelce paketleyip
bacakları St. Louis'deki teyzesine
kafayı Brooklyn'de bir izci oymak beyine
göbeği Des Moines'te şaşı bir kasaba gönderdi,
dişilik organları da Los Angeles'ta genç bir rahibe gönderildi;
kolları köpeğine verdi
ve elleri ceviz-kıracağı olarak kullanmak üzere sakladı,
göğüsler ve kalçalar gibi geriye kalan parçalardan da
çorba yaptı
ve ne tuhaftır ki kadının tadı
hiç çorbadaki kadar güzel olmamıştı.

kadının cüzdanındaki parayı harcadı
kaliteli Fransız şarabı, bezelye, yarım kilo marijuana
ve iki küçük papağan aldı; Keats'in toplu eserlerini,
2 metrekarelik bir bandana,
fildişi saplı bir makas,
ve ev sahibesi kadına
bir kutu şeker aldı.

sonra yedi içti ve üç gün üç gece uyudu
ve polis geldiğinde
dostça ve sakin görünüyordu
ve karakola giderken yol boyunca
havadan, dağların renginden,
bunun gibi çeşitli şeylerden bahsetti, hiç de öyle bir katile
benzemiyordu.

gerçekten de tuhaftı.

gökyüzünde çocuklar

çocuklar gelip
kahverengi direğe
tırmanıyor
çaydanlık
İspanyolca
fokurduyor
çocuklar
kahverengi direğe
tırmanıyor -

Charlemagne bunun için çarpıştı
bunun içindir ki
Il Duce arabasından kazınıp
ayı misali derisi yüzüldü
ve başaşağı asıldı -

çocuklar
kahverengi direğe
tırmanıyor
üç ya da dört tanesi;
bu binaya
yeni taşındık,
tablolar halâ
paketlenmiş duruyor,
İngiltere, Şikago,
Cheyenne ve New Orleans'dan gelen mektuplar da,
ama biraları götürüyoruz
ve masada
beş portakal
ve dört armudumuz var

anlıyacağınız hayat,
birinin gazı açmak için 15 $ istemesi dışında
fena sayılmaz;
çocuklar
maviyeşil garaj çatılarına atlamak için
telefon direğine tırmanıyorlar
bense perdenin gerisinde
çırılçıplak dikilmiş
puro içiyorum,
ve
olabildiğince etkilenmiş durumdayım
sanki dışarda
Bakire Meryem dansediyormuşcasına;
ve pencereden
kuzeye doğru bakınca
iki adam görüyorum
45 güvercini besliyorlar
ve güvercinler
8 -10'luk ayrı halkalar halinde
dönen bir iple birbirine tutturulmuş gibi yürüyorlar,
saat öğleden sonra 3'ü
ve kaliteli bir puroyu gösteriyor.

Çiçero bunun için döğüştü,
Jake LaMotta ve
Waslaw Nijinsky,
ama birisi gitarımızı çaldı
ve haftalardır
vitaminlerimi almıyorum.

çocuklar
yeşilmavi çatılarda koşuyorlar
kuzeyde ise
güvercinler yükseliyor;
her şey son derece
kutsal
ve ben
gri ve sessiz
duman üflüyorum.

sonra kırmızı ceketli bir kadın,
belli ki bir görevli,
okumuş
bir hatun
gökyüzünün
temizlenmesi gerektiğine karar veriyor:

Hey ! ! ! siz çocuklar
İNİN
bakayım oradan!

avcıdan kaçan
geyikler kadar muhteşem.

Agrippina bunun için savaştı,
Mithridates de,
William Hazlitt de.

şu anda
paketleri açmaktan başka
yapacak bir şey yok.

rupert brooke bekleyen hatuna not

ne yani, ne bekliyordun ki? peltek peltek John Donne okuyan
bir okul çocuğu mu? yoksa
içini Hayat'ın leşiyle dolduracak daha pratik bir sevgili mi?
ben budalanın biriyim ve centilmen falan da değilim: Crane ile
pijamalarım üstümde
Brooklyn Köprüsü'nde yürüdüm, ama yaşlandıkça, intihar
çözüm olmaktan çıkıyor:
öldürecek şey gittikçe azalıyor.

işte ben de pirzolalar, deri, ve başka gardroplardan
gelme hastalıklı kravatların ortasında,
kurnaz mırıltılarımın müziğiyle dolu
portakal gibi yuvarlak entrikalar kuruyorum.

Brooke mu? hayır. ben soytarının biriyim;
senin kahkahanın,
sirk maymunlarının ve kaplanların,
saat 5:30 olmadan sekreterlerini düzen iş dünyasının sirk
delilerinin sirk kumunda
zeytinini kaybetmiş bir soytarı... ne bekliyordun ki?

çorak beynine Picasso renkleri serpiştirecek pembe yanaklı
birini mi?

velhasıl, oda kaynayan beynimin buharından maviye dönmüştü,
cehennem gibi
duygusuz bir denize
ve parmaklarım .m sularının son damlasından uyuşmuş düştüm,
dikenli sarmaşıkların arasından yuvarlandım lanetleyerek adını,
ne centilmeni

hangi centilmen,
yılan ısırığı misali öpülüp .iktiredilmiş aşk,
taraça sineklerle kaynıyordu, sinekler
ve yalanlarla, ve kırmızı ağzın bağırıyordu,
zamanı geçmiş faturalar gibi kırılıp bağırıyordu lambaların:

SARHOŞ! YİNE SARHOŞSUN!
SENİ GERZEK!

anlıyacağınız, Yeats, Keats, meme uçları... şeftaliden başka bir şey değil!

ne... İspanya'ya ne oldu? adamım Lorca'ya ne oldu?
ya devrim? tugaylara katılmalı!
benim elim gider moruk!

kötü şairle iyi şair arasındaki fark şanstır

sanırım öyle.
Philadelphia'da bir tavan arasında kalıyordum
yazın sıcaktan pişiyordu ben de
barlarda kalıyordum. meteliksizdim ve son kalan paramla
gazeteye küçük bir ilân verdim; yazarım,
iş arıyorum, dedim . . .
palavraydı tabii; yazardım ve
biraz zaman, biraz yemek ve biraz da
tavan arası kirası arıyordum.
bir kaç gün sonra nihayet bir yerden eve döndüğümde
ev sahibem, biri seni sordu,
dedi. yanlışlık olmalı,
dedim. hayır, kendisi yazarmış, bir tarih kitabı yazmasına
yardımcı olmanı istiyormuş,
dedi. güzel, dedim, biliyordum ki bir haftalık kira daha
çıkmıştı - yani, borç şeklinde -
oturup borç yazdırdığım şaraba yumuldum
ve kızgın çatıda sıcaktan kavrulmuş halde düzüşen güvercinleri
seyre koyuldum.
radyoyu sonuna kadar açıp
şarap içtim ve bir tarih kitabını nasıl ilginç ama gerçek
kılabilirim diye düşündüm.
ama orospu çocuğu bir daha görünmedi.
ve sonunda Batı'ya giden bir demiryolu işçileri
grubuna katılmak zorunda kaldım
bize konserve yemek verdiler ama
açacak vermediler
biz de konserveleri koltuklara ve
üzerinde yüzyıllık toz birikmiş vagonlara vurarak açtık
konserveler pişmemişti

ve su mum ipi gibi kokuyordu
ben de Texas'ta bir yerde
bir çalı yığınının üzerine atlayıp tüydüm
her yer yemyeşildi
ve uzaktaki evler güzel görünüyordu
bir park buldum
ve bütün gece uyudum
sonra beni buldular ve bir hücreye kapattılar
ve cinayet ve soygunlarla ilgili sorular sordular.
becerilerini kanıtlamak istercesine
kitaplardan bir sürü palavra bulmaya çalıştılar
ama o kadar da yorgun değildim
sonra beni elliyedi mil uzaktaki komşu kasabaya götürdüler
iri olanı kıçıma tekmeyi bastı
ve gaza basıp gittiler.
ama şansım döndü:
iki hafta sonra belediye sarayının bürosunda
güneşte, dirseğimdeki koca sinek gibi yarı uykulu oturuyordum
ve kadın beni alıp arasıra kurul toplantılarına indiriyordu
ben de ne olup bittiğini anlıyormuş
ve kıytırık bir kasabanın gelirlerinin nasıl tahsis edileceğini bili-
yormuş gibi
ciddiyetle dinliyordum.
sonra yatağa yattım ve vücudumun her tarafında
diş izleriyle uyandım, allahaşkına yavaş ol bebeğim! dedim,
kanser bulaştıracaksın bana! ve Kırım Savaşı'nın tarihini
yeniden yazıyorum!
ve sonra herkes kadının evine geldi -
bütün kovboylar:
şişman, sıkıcı ve toza bulanmış bütün sığır çobanları.
ve herkes el sıkıştı.
üzerimde eski bir kot vardı, ve dediler ki

ooo, yazarsınız ha?
eh, bazıları öyle sanıyor, dedim.
ve bazıları halâ öyle sanıyor . . .
ancak, diğerleri, halâ işe uyanmadılar.
iki hafta sonra beni
kasabadan
kovaladılar.

burada ve Berlin'de ve New York'ta ve Meksika'da perdeler uçuşuyor ve insanlar ikindi vaktinde yürüyorlar

gebelik misali kovalıyorum hayatı, stetoskopu
bağırsaklarıma dayıyorum
ama şu anda tek duyduğum
dişlerini beynimin bölgelerinde takırdatan
piyano
(bu mahallede birisi Gershwin seviyor
ve bu benim
hiç işime
gelmiyor)
ve kadın arkamda oturuyor
oturuyor oturuyor
ve sigara üstüne sigara yakıyor
şimdi de hemşireler
yakındaki hastaneden çıkıyorlar
ölüleri, ölmekte olanları ve doktorları neşelendirmek için
güneşte çırılçıplak bırakan elbiseler giyiyorlar
ama bana faydası yok
şehvetten inleyerek parçalayabilseydim elbiselerini
ne bir şeye faydası olurdu ne de
zararı

asıl meseleye gelince

yorgun bir yazı çalıyor
kornanın biri, bırakılmış ve bir duvara yaslanmış duran
bir kuzgunkılıcı
misali

ve boşalttığımız şişeler
boğazlar... Tanrı konusundaki duyarlılıkları

şimdi kalkıp aynada suratıma bakıyorum:
insan öldüren insanı keşke
öldürebilsem

kahve fincanlarının ve iki ucu kesilmiş puroların beni
öldürdüğünden
daha fazla hışımla kendimi öldürdüğümden daha
fazla

delilik dolaptan çıkan bir fare misali geliyor ve
ayın bir fotoğrafını veriyorlar bana

arkamda oturan kadının kızı
sandalet ve bere giyen
pipo içip dikkatle saçını tarayan
satranç oynayan ve sürekli ruhtan
ve Sanat'tan bahseden sakallı adamlara aşık oluyor

fena bir şey değil: bir şeyleri
sevmek gerek

şimdi de ev sahibi sahte yağmurla
çiçekleri suluyor
artık Gershwin bitti galiba Greig çalıyor

of, her şey çok sıradan ve zor! imkânsız!
keşke biri
gerçekten
tırlatsa

ama hayır
sanırım hiçbir şey değişmeyecek:
bir bira ve sonra bir tane daha
bir tane daha ve bir tane daha
belki sonra ufak bir şişe
viski
üç tane puro - tüttür evet tüttür dur
elektrikli güneşi altında gecenin
bu kadınla ve hayatıyla saklanmış dört duvarın arasında
bu arada polis
sokaklardan sarhoşları toplayadursun

daha ne kadar dayanabilirim
bilmiyorum
ama düşünmeden edemiyorum
of! allahım!
kuzgunkılıcı
doğrulup
sapasağlam dikilecek
ve güneşe doğrultulmuş bir ok gibi
renklere boğulacak
İsa marmelat gibi titreyecek
kedim bir zamanların Gandi'sine
benzeyecek
her şey her şey
Tren Garı'ndaki fayanslar bile
gerçek olacak

oradaki aynaların hepsi sonunda
kendilerine birer yüz bulacaklar

ve güller
ve ormanlar
ve polis olmayacak
ve ben
olmayacağım.

merhamet tacirlerine

her şeyin bir sebebi var
tüm ölümlerin
tüm öldürmelerin tüm
göçüp gidenlerin bir sebebi var
hiçbir şey boşuna değil
bir sineğin boynu bile,

ve bir çiçek
orduların arasından geçip
böbürlenen küçük bir çocuk misali,
rengini gösteriyor.

IV

SUDA YAN ATEŞTE BOĞUL
Şiirler 1972 - 1973

benim çıldırdığımı düşünüyorsanız
komşunuzun bahçesinden bir çiçek koparmayı deneyin

çöpçüler

geliyorlar işte
bu adamlar
gri kamyon
radyosu çalıyor

acele ediyorlar

epey heyecanlı:
gömlekler açık
göbekler sarkmış

çöp tenekelerini çıkarıp
kamyonun çatallı kaldırıcısına götürüyorlar
ve sonra kamyon tenekeleri
gümbürtüyle kaldırıyor ...

bu işleri almak için
başvuru formu doldurmak zorunda kaldılar
ev ve son model arabalarının
taksitlerini ödüyorlar

Cumartesi geceleri kafayı çekerler

şimdi Los Angeles güneşinde
çöp tenekeleriyle bir aşağı bir yukarı koşuşturuyorlar

bütün bu çöp bir yerlere gidiyordur

ve birbirlerine bağırıyorlar

sonra hepsi kamyona tutunup
batıya denize doğru gidiyorlar

yaşadığımdan
hiçbirinin haberi yok

REX ÇÖP TOPLAMA LTD.

hayvanat bahçesi

filler çamura bulanmış ve yorgunlar
ve su aygırları kıpırdamıyorlar
zebralar cansız sersem kütükler
ve aslanlar kükremiyor
hiç umurunda değil aslanların
akbabalar aşırı besili
timsahlar kıpırdamıyorlar
bir de tuhaf bir maymun türü vardı,
adını unuttum,
erkek maymun yukarda bir rafa çıkmış,
dişiyi yakalamış beceriyordu,
işini bitirdi,
sırtüstü yatıp sırıttı,
sevgilime, hadi gidelim, dedim,
sonunda doğru dürüst bir şey oldu.

evime gelince konuştuk bunu.

hayvanat bahçesi hüzünlü bir yer, dedim,
bir yandan elbiselerimi çıkarırken.

sadece o iki maymun mutlu gibiydi, dedi,
elbiselerini
çıkarırken.

erkek maymunun suratındaki o ifadeyi gördün mü?
dedim.

sonrasında sen de aynen öyle görünüyorsun,
dedi.

daha sonra aynada
tuhaf bir tür maymun gördüm,
ve zürafaları, su aygırlarını,
ve özellikle de filleri düşündüm.

hayvanat bahçesine
tekrar gitmemiz gerekecek.

kayıp

hayır

kazanamayız mümkün değil

kazanamayacağımıza karar verdim

bir an için kazanabileceğimizi sanmıştık
ama sadece bir an için

şimdi biliyorum ki kazanamayız

hareketsiz dursak da kazanamayız
koşsak da

doğru davransak kazanamayız

hata yapsak kazanamayız

başka biri kazanacak

o yüzden başka biri orada
ve biz de buradayız

önemli görünen bir konuda yenilmek
çok boktan

biliyorum olacak

kabullenmek imkânsız bunu

bunun farkında olmak
güvercinlerden veya el freninden
ya da aşktan daha önemli.

ateşli

ateşliydi, öyle ateşliydi ki
başka biriyle olmasını istemiyordum,
ve eğer zamanında eve dönemezsem
gitmiş oluyordu, ve buna katlanamıyordum -
deliye dönüyordum...
aptalcaydı biliyorum, çocukçaydı,
ama tuzağa düşmüştüm işte, kapılmıştım.

bütün postayı dağıttım
ve Henderson beni eski bir ordu kamyonetiyle
gece posta toplama görevine yolladı,
allahın belası kamyonet daha işin yarısındayken su kaynatmaya başladı
ve gece böyle sürdü
ateşli Miriam'ımı düşünerek
posta torbalarını doldurup
kamyonete gidip gelip durdum
motor ısınmaya devam ediyordu
ısı göstergesi sonuna kadar dayanmış
Miriam gibi SICAK
Miriam gibi ATEŞLİ.

bir aşağı bir yukarı
üç torba daha ve sonra istasyona
dönecektim, arabam,
mavi koltuğuma oturup elinde buzlu viski
bacak bacak üstüne atmış ayaklarını sallayan Miriam'a
götürmek için bekliyordu beni,
iki yer daha . . .
motor sustu bir trafik ışığında, tekrar çalıştırmak

cehennem azabıydı . . .
8'de evde olmak zorundaydım, Miriam en geç 8 demişti.

son torbayı da doldurdum ve istasyona yarım blok kala ışıklarda
kamyonet stop etti ...
çalışmıyordu allahın belası, çalışmıyordu...
kapıları kilitleyip anahtarı çektim ve
istasyona koştum...
anahtarı fırlattım ... imzayı attım ...
pezevenk kamyonetin ışıklarda kaldı,
diye bağırdım,
Pico'yla Western'in köşesinde...

...koridoru koşarak geçtim, anahtarı kapıya soktum,
açtım.....kadehi duruyordu, bir de not:

pezemenk herif:
5'e kadar bekledim sonra yemek yidim
beni sevmiyorsun
allahın belası pezemenk
ama sevecek birini bulurum ben
bütün gün seni bekledim

Miriam

kendime bir içki koydum ve küveti doldurmaya başladım
şehirde 5000 tane bar vardı
ve ben Miriam'ı bulmak için
25'ini dolaşacaktım

bir yastığa yaslanmış
mor ayısına tutturulmuştu not

bir içki ayıya verdim, bir içki kendime
ve sıcak su dolu küvete
girdim.

aşk

aşk, dedi, gaz
uçur beni öpücüklerinle
öp dudaklarımı
saçımı öp
parmaklarımı
gözlerimi beynimi öp
unuttur bana

aşk, dedi, gaz
üçüncü katta bir odası vardı,
bir düzine kadın
35 yayıncı
ve yarım düzine ajans tarafından reddedilmişti,
ama kaliteli biriydi de
demiyorum

bütün gaz vanalarını
sonuna kadar açtı
ve yattı

bir kaç saat sonra herifin biri
309 numaralı odaya giderken
holde
bir sigara yaktı

ve bir divan pencereden uçtu
bir duvar ıslak kum misali döküldü
mor bir alev 15 metre yükseğe fırladı

yataktaki adamın ne haberi vardı
ne de umurundaydı
ama itiraf etmem gerekir ki adam
o gün
çok iyiydi

yan, yan, yan yanabileceğin kadar

bir Philly barında Hollandalı'nın birini tanımıştım
birasını 3 çiğ yumurtayla içerdi,
71 yaşında hâlâ
çalışıyordu,
gücü kuvveti yerindeydi,
ve orada ondan 3-5 bar taburesi uzakta otururdum
20'li yaşlarımdaydım
korkaktım
intihara meyilli
sevgiye açtım.
bilirsiniz işte, üzüntü
üzüntüyü çeker
yan, yan, yan yanabileceğin kadar,
sonra başka bir şeyler olur.
eskisi denli iyi olur demiyorum
ama şurası kesin ki
daha rahatlatıcıdır,
ve şimdilerde geceleri çoğunlukla
o yaşlı Hollandalı'yı düşünüyorum -
neredeyse bir ömre geri dönüp
bakabiliyorum -

yine de hâlâ hatırlıyorum onu orada
o zaman da ustamdı,
şu an da.

tarzımız

katlediliyoruz bu ülkenin sokaklarında
bayrak direklerine yaslanırken buz gibi donmuşuz
dişiler pençelemiş her yerimizi

karanlıkta eğitilmişiz karanlık için

tıkalı tuvaletlere kusuyoruz
karafatma ve fare dolu kiralık odalarda

elbette çok nadir duyarsınız şarkı söylediğimizi
gündüz olsun gece olsun

işe yaramaz savaşlar
işe yaramaz yıllar
işe yaramaz aşklar

ve tutup bize sorarlar,
niye bu kadar çok içiyorsunuz?

eh, sanırım günler harcanmak
içindir
yıllar ve aşklar
harcanmak içindir.

ağlayamayız, gülmekse işe yarar -
hayalleri, idealleri
ve zehirimizi boşaltmaktır gülmek

şarkı söylememizi istemeyin bizden,
gülmek şarkı söylemektir bizce,
gördünüz mü, berbat bir şakaydı işte

İsa çarmıha gerilmişken gülmeliydi bence,
taşa çevirirdi katillerini

şimdilerde her zamankinden çok katil var
ve ben onlara şiirler yazıyorum.

kollarından çıkıp...

bir aşkın kollarından çıkıp
bir diğerinin kollarına

çarmıha gerilmiş ölmekten
şarkı ve öyküler yazan
ve ot tüttüren bir kadın tarafından kurtarıldım,
ve bu kadın
sonuncudan daha yumuşak,
çok çok daha iyi kalpli,
ve seks aynı güzellikte ya da daha iyi.

çarmıha gerilip orada bırakılmak hiç de hoş değil,
yürümeyen bir aşkı unutmak çok daha hoş
zaten
hangi aşk yürür ki . . .

Del Mar kıyısında
42 numaralı odada uzanıp sevişmek
çok daha hoş, ve sonrasında yatakta oturup
kaliteli şarap içmek,
konuşmak ve dokunmak birbirine
sigara tüttürmek

dalgaları dinlemek . . .

milyon kere ölmüşüm ben
inanıp bekleyerek, bekleyerek
odanın birinde
tavandaki çatlaklara bakarak
telefon bekleyerek, bir mektup, bir kapı çalışı,
bir ses, bir nefes . . .
o, gece kulüplerinde yabancılarla dansederken
çıldırmışım kafamın içinde...

bir aşkın kollarından çıkıp
bir diğerinin kollarına

çarmıha gerilmiş ölmek hiç de hoş değil,
karanlıkta adının fısıldandığını duymak çok daha
güzel.

bir geri zekâlının ölümü

fareler ve kırlangıçlarla konuşurdu
ve saçı 16 yaşında beyazlamıştı.
babası onu her gün döverdi ve annesi
kilisede mumlar yakardı.
çocuk uykudayken büyükannesi gelir
ve şeytan torununu azat etsin diye
dualar ederdi
annesi de dinlerken incile sarılıp
ağlardı.

genç kızları pek farketmiyordu sanki
çocukların oynadığı oyunları da pek anlamıyordu
zaten anladığı fazla bir şey de yoktu
ilgilenmiyordu hiçbir şeyle.

kocaman, çirkin bir ağzı
ve kazma gibi dişleri vardı
gözleri küçük ve parıltısızdı.
ihtiyar bir adammışcasına
omuzları düşük, sırtı kamburlaşmıştı.

bizim mahallede oturuyordu.
sıkıldığımızda ondan bahseder ve sonra
daha ilginç konulara geçerdik.
evinden çok nadir çıkardı. ona işkence etmek için
can atardık
ama dev gibi korkunç babası
bizim için işkence ederdi ona.

bir gün çocuk öldü. 17'sinde, daha bir
çocukken. küçük bir mahallede ölüm bir canlanma
yaratır, ve sonra 3-4 gün içinde
unutulur.

ama bu çocuğun ölümünü hiç birimiz
unutamadık.akşam yemeğini beklerken
hava kararırken saat altıda
çocuk-adam seslerimizle
ondan bahsetmeyi sürdürdük.

ve şimdilerde
onlarca yıl sonra
ne zaman o mahalleden arabayla geçecek olsam
bütün diğer ölümleri
ve o zamanlar olan her şeyi unutmuşken bile
hâlâ onun ölümünü düşünüyorum.

tınılar

silahsız yürüyor askerler
mezarlar boş
tavuskuşları süzülüyor yağmurda

gülümseyerek iniyor merdivenlerden yüce adamlar

yeterince yiyecek var ve kira
ve yeterli zaman

kadınlarımız yaşlanmayacaklar

ben yaşlanmayacağım

serserilerin parmaklarında elmas yüzükler

Hitler bir Yahudiyle el sıkışıyor

gökyüzü insan eti rostosu kokuyor

yanan bir perdeyim ben

buhar çıkaran suyum ben

bir yılanım ben keskin bir cam parçasıyım
kanım ben

eve sürünerek dönen
ateşten salyangozum.

kıçıkırık bir gece

dışarı çıktın, dedi kadın,
ve sonra o herifin arabasını tekmeledin
sonra da kendini bir çalılığın üzerine atıp
bütün çalılığı
yıktın,
ızdırabının nedenini
bilmiyorum
ama sence bir psikoloğa görünsen iyi olmaz mı?
harika bir psikolog biliyorum,
seversin.

cevap ver bana, dedi, neden böyle
davranıyorsun?

dinle, dedi, gitmemi
ister misin?

gittikten sonra bir sandalye kaptım
ve pencereden fırlattım, her yer cam
oldu ve sineklik de
kırıldı.
kaç tane ölü hayvan Galler'den Los Angeles'a
uçarak yürür?

iş arıyorum

Philly'deydim ve barmen
evet, dedi, ben de, bana bir bira ver Jim,
dedim, sinirleri yatıştırmak gerek,
iş aramaya çıkıyorum da. sen, dedi,
iş aramak mı?
evet Jim,dedim, gazetede bir şey gördüm de,
deneyim istemiyorlarmış.
hadi ordan, dedi, iş falan istemezsin sen,
elbette istemem, dedim, ama para lazım,
ve biramı bitirip
otobüse atladım ve numaralara dikkat ettim
çok geçmeden numaralar yaklaştı
ve varacağım yere vardım
kordonu çekip otobüsü durdurdum
ve indim.
tenekeden yapılmış büyük bir binaydı
kayarkapı pislikten sıkışmıştı
geriye doğru ittim ve içeri girdim
yerde döşeme yoktu, sadece toprak,
topaklaşmış, ıslak ve leş kokuyordu
testereyle ortadan kesilen ve
delinen şeylerin gürültüsü geliyordu ve içersi karanlıktı
adamlar yukarda kirişlerin üzerinde yürüyor
el arabalarını itiyorlardı
bazıları da makinelerin üzerine oturmuş bir şeyler yapıyorlardı
ve içerde şimşek ve gökgürültüsü kol geziyordu
ve aniden alev dolu bir kova sallanarak kafama
doğru geldi, kükredi ve alevler içinde kaynıyordu
gevşek bir zincire asılmıştı üzerime doğru geldi
biri haykırdı, HEY DİKKAT ET!

ve kovanın tam altında eğildim
üzerimden geçen ateşi hissettim,
ve biri sordu,
NE İSTEMİŞTİN?
EN YAKIN TUVALET NERDE? dedim,
söylediler
girdim
ve çıktığımda alev ve gürültünün arasında
hareket eden adam siluetleri gördüm
kapıya yürüyüp dışarı çıktım
ve otobüse atlayıp bara döndüm, oturdum
ve bir bira daha söyledim, Jim sordu,
ne oldu? beni almadılar, Jim, dedim,
sonra orospunun biri içeri girdi, oturdu ve herkes
ona baktı, iyi görünüyordu, ve hatırlıyorum da
hayatımda ilk defa keşke takımlarımın yerinde bir
vajina ve klitoris olsaydı diye düşündüm, ama 2-3 gün sonra
unuttum ve yine iş ilanlarına bakmaya başladım.

mektuplar

yere oturmuş
karton bir kutuyu karıştırıyor
ve ona şimdiye dek yazdığım aşk mektuplarını okuyor bana
bu arada 4 yaşındaki kızı yerde
pembe bir battaniyeye sarılmış
uyudu uyuyacak

bir kez ayrıldıktan sonra yine bir araya geldik
bir Pazar gecesi
evinde oturuyorum

dışarda arabalar bir aşağı bir yukarı tırmanıyor yokuşu
bu gece birlikte yattığımızda
cırcır böceklerini dinleyeceğiz

nerede benim kadar iyi yaşayamayan
salaklar?

bu kadının duvarlarını seviyorum
bu kadının çocuklarını
bu kadının köpeğini seviyorum

cırcır böceklerini dinleyeceğiz
kolum kalçasından dolanmış
parmaklarım göbeğinin üzerinde

böyle bir gece yaşamı yenmeye yeter,
fazlası da ölümü halleder

aşk mektuplarımı seviyorum,
gerçeği anlatıyorlar

ah, ne göt var bu kadında be!
ah, ne güzel ruh var bu kadında!

evet evet

Tanrı aşkı yarattığında çoğu insana yaramadı
Tanrı köpekleri yarattığında köpeklere yaramadı
Tanrı bitkileri yarattığında eh işte idare ederdi
Tanrı nefreti yarattığında standart bir hizmete kavuştuk
Tanrı beni yarattığında beni yaratmış oldu
Tanrı maymunu yarattığında uyuyordu
zürafayı yarattığında sarhoştu
uyuşturucuları yarattığında kafası kıyaktı
ve intiharı yarattığında bunalımdaydı

senin yatakta uzanmış halini yarattığında
ne yaptığını biliyordu
sarhoştu ve kafası kıyaktı
ve sonra dağları ve denizi ve ateşi
aynı anda yarattı

bazı hataları oldu
ama senin yatakta uzanmış halini yarattığında
tüm Kutsal Evreni'nin üzerine boşaldı.

eddie ve eve

biliyor musunuz
Philadelphia'da 5 yıl boyunca
aynı bar taburesinin üzerinde oturdum

kutu bira ve ucuz şarap içtim
arka sokaklarda
gecenin hanımları ve beyleri eğlensin diye
besili kamyon şoförlerinden dayak yedim

size çocukluğumu anlatmayacağım
fazla mide bulandırıcı
gerçek dışı

ama diyeceğim şu ki
30 sene sonra nihayet
arkadaşım Eddie'yi görmeye gittim

halâ aynı evde
aynı karısıyla yaşıyordu

doğru bildiniz:
benden daha kötü görünüyordu

sandalyesinden kalkamıyordu

baston
artrit romatizma

kalan saçları
beyazlamıştı

aman allahım, Eddie, dedim.

biliyorum, dedi, işim bitti, nefes
alamıyorum.

sonra karısı çıktı ortaya. bir zamanlar incecik olan
flört ettiğim Eve.

şaşı gözlerle bana bakan
100 kiloluk bir katana.

aman allahım, Eve, dedim.
biliyorum, dedi.

hep beraber sarhoş olduk. bir kaç saat sonraydı
Eddie bana dönüp,
yatağa götürüp bir iyilik yapsana ona, dedi,
benden fayda yok artık.

Eve kıkırdadı.

yapamam Eddie, dedim, sen benim
arkadaşımsın.

biraz daha içtik.
bira bira üstüne.

Eddie kusmaya başladı.
Eve bir leğen getirdi
ve Eddie içine kustu
arada da bana
bizim erkek olduğumuzu
harbi adamlar olduğumuzu söyledi
biz neyin ne olduğunu biliyorduk
allah biliyor işini,
şu genç serserilerin
içi kof, dedi.

onu yatağa taşıdık
soyduk
çok geçmeden sızdı,
horluyordu.

Eve'e hoşçakal dedim.
dışarı çıkıp arabama bindim
ve öylece oturup evlerine baktım.
sonra bastım gaza.
yapılacak başka bir şey yoktu.

sıcacık kıçlar

bu Cuma gecesi
Katolik karnavalındaki Meksikalı kızlar
özellikle fıstık gibiler
kocaları barlarda
ve atmaca burunlu vahşi güçlü bakışlı bu Meksika kızları
genç görünüyorlar
dar kotlarının içinde kıçları sıcacık
ama her nasılsa bir şekilde kapatılmışlar,
kocaları bıkmış o sımsıcak kıçlardan
ve çocuklarıyla yürüyor Meksikalı genç kızlar,
vahşi güçlü gözlerinde gerçek hüzün var,
artık pek de yakışıklı olmayan yakışıklı kocalarının
kendilerine
bir daha asla duyamayacakları
güzel şeyler söylediği geceleri anımsıyorlar,
ayışığının
ve yanıp sönen karnaval ışıklarının altında
bütün bunları görebiliyorum ve sessizce dikilip
onlar için yas tutuyorum.
baktığımı görüyorlar -
ihtiyar keçi bize bakıyor
gözlerimize bakıyor;
birbirlerine gülümseyip konuşarak uzaklaşıyorlar,
kahkaha atıp omuzlarının üzerinden bana bakıyorlar.
tezgâhın birine yanaşıp onbir numaraya on sent basıyorum
ve üzerine 13 tane renkli lolipop dikilmiş
çukulatalı bir pasta kazanıyorum.
eh, sıcacık
genç
ve artık kullanılmayan Meksikalı kıçlara hayran eski bir Katoliğe
yeter de artar bile.

şiire başlık atmak ne işe yarar?

beceremiyorlar
güzeller ateşte can veriyor -
intihar hapları, fare zehiri, ip, aklına
ne gelirse . . .
kollarını kesiyorlar,
kendilerini pencereden atıyorlar,
kendi gözlerini oyuyorlar,
aşkı reddediyorlar
nefreti reddediyorlar
reddediyorlar, reddediyorlar.

beceremiyorlar
güzeller dayanamıyorlar,
kelebek gibiler
güvercin gibi
kırlangıç gibiler,
dayanamıyorlar.

alev biraz uzatsa dilini
yaşlı adamlar parkta dama oynarken
bir alev, şöyle sağlam bir alev
yaşlı adamlar parkta
güneşin alnında dama oynarken.

güzelleri
odanın birinde bir kenarda
örümceklere iğnelere ve sessizliğe bulanmış buluyorlar
ve niye gittiklerini anlamak
ne mümkün, öyle
harikaydılar ki.

beceremiyorlar,
güzeller genç ölüyor
ve çirkinleri
çirkin hayatlarıyla başbaşa bırakıyorlar.

güzel ve parıltılı: yaşam ve intihar
ve ölüm
yaşlı adamlar parkta
güneşin alnında dama oynuyorlar.

kaplan

berbat kavgalar.
ve sonunda,
kadının güzel çiçek desenli kocaman yatağında
huzur içinde uzanmışım,
göbeğim sereserpe başım yanda
abajurun ışığı damla damla
kadın öbür odada
yıkanıyor,
çoğu şey gibi,
bütün bunlar benden uzakta,
küçük radyodan klâsik müzik dinliyorum,
kadın yıkanıyor, suyun şırıltısını duyuyorum.

pasta cila

moruk, dedi, merdivenlere oturmuş,
araban yıkanmak ve cilalanmak ister
5 dolara yaparım senin için,
cilam da var, bezim de, ne lâzımsa her şey var,
moruk.

5'liği verip yukarı çıktım.
4 saat sonra aşağı indiğimde
kafayı çekmiş merdivenlerde oturuyordu
bana da bir bira uzattı.
arabayı yarın hallederim,
dedi.

ertesi gün kafayı buldu yine ve
bir şişe şarap alsın diye bir teklik
borç verdim, adı Mike'tı
II. dünya savaşı gazisiydi.
karısı hemşirelik yapıyordu.

ertesi gün aşağı indim, merdivenlerde
oturuyordu ve dedi ki,
biliyor musun, oturmuş arabana bakıyordum da,
nasıl yapayım diye düşünüyorum,
gerçekten parlatayım diyorum.

ertesi gün Mike, yağmur yağacak gibi görünüyor, dedi
ve tabii ki yağmur yağacaksa bir arabayı yıkayıp
cilalamanın anlamı yoktu.

ertesi gün yine yağmur yağacak gibiydi.
ve sonraki gün de.
ondan sonra görmedim onu bir daha.
bir hafta sonra karısını gördüm, bana,
Mike'ı hastaneye yatırdılar, dedi,
her yeri şişti, içkiden diyorlar.

bak, dedim kadına, arabamı cilalayacağını söyledi,
cilalasın diye 5 dolar verdim kocana.
kritik hastaların koğuşunda, dedi,
ölebilirmiş...

mutfakta oturmuş
karısıyla içiyordum
telefon çaldı.
telefonu bana verdi.
Mike'tı arayan. dinle, dedi, buraya gel de
çıkar beni, dayanamıyorum buraya.

arabaya atlayıp gittim, hastaneye
yürüdüm, yatağını buldum ve
hadi gidelim, Mike, dedim.

elbiselerini vermediler onun için asansöre
üstünde hastane önlüğüyle yürüdü.

asansöre bindik, asansörcü çocuk
elma şekeri yiyordu.
burdan hastane önlüğüyle çıkmak yasaktır,
dedi.

sen bu asansörü indir ufaklık,
biz önlük işini düşünürüz, dedim.

Mike'ın her yeri şişmiş, üç kat irileşmişti
ama nasıl olduysa arabaya sokmayı başardım
ve bir sigara verdim.

tekel bayiinde durup oniki tane bira aldık
ve yukarı çıktık. Mike ve karısıyla
gecenin onbirine kadar içtik
sonra ben daireme çıktım...

Mike nerede? diye sordum karısına üç gün sonra,
arabamı cilalayacaktı, biliyorsun.

Mike öldü, dedi, sizlere ömür.

gerçekten mi öldü? dedim.

evet, öldü, dedi.

üzüldüm, dedim, çok üzüldüm.

o günden sonra bir hafta boyunca yağmur yağdı ve anladım ki
5 doları tahsil etmenin tek yolu karısını yatağa atmak olacaktı
ama şans bu ya
2 hafta sonra taşındı.

kır saçlı moruğun biri taşındı daireye
tek gözü kördü ve korno çalıyordu.
borcu ondan tahsil etmem
imkânsızdı.

bazıları

bazıları hiç delirmez.
ben, bazen koltuğun arkasında
3-4 gün boyunca yattığım olur.
orda bulurlar beni.
Melâike'ymiş derler,
sonra gırtlağımdan aşağı şarap döküp
göğsümü ovarlar
yağ serperler üzerime.

sonra kükreyerek kalkarım,
atıp tutar, köpürürüm -
onlara ve evrene küfreder
bahçeye kadar kovalarım.
sonra kendimi çok daha iyi hisseder,
tost ve yumurtanın başına otururum,
bir şarkı mırıldanıp,
aniden pembe
besili bir balina gibi sevimli olurum.

bazıları hiç delirmezler.
ne korkunç hayat sürüyorlardır
allah bilir.

cennetteki babam -

babam pratik adamdı.
bir fikri vardı.
bak oğlum, dedi,
kendi yaşamımda bu evin parasını ödeyebilirim,
sonra benim olur.
ben ölünce sana bırakırım.
şimdi sen kendi hayatında bir ev sahibi olabilirsin
ve böylece senin iki evin olur
ve sen de bu iki evi kendi oğluna
bırakırsın, ve o kendi hayatında bir ev edinir,
sonra da o ölünce oğlu -

anladım, dedim.

babam bir bardak su içmeye çalışırken
öldü. babamı toprağa verdim.
sağlam maun tabutta. cenazeden sonra
at yarışlarına gittim, bir melez hatunla tanıştım.
yarışlardan sonra dairesine gittik
akşam yemeği ve muhabbete.

yaklaşık bir ay sonra babamın evini sattım.
arabasını ve mobilyalarını sattım
ve biri dışında tablolarını
ve yazın sıcağında kaynatılmış meyvayla dolu
bütün reçel kavanozlarını millete dağıttım
köpeğini de sokak hayvanları yuvasına verdim.
sevgilisiyle iki kere çıktım
ama baktım bir yere varmıyor
bıraktım.

parayı kumar ve içkide yedim.

şimdi Hollywood'da ucuz bir yol üstü odada kalıyorum
ve kirayı ucuz tutmak için
çöpümü kendim çıkarıyorum.

babam pratik adamdı.
bir bardak suyla tıkandı
ve hastane masraflarından
yırttı.

sinirler

tiklerim tutmuş çarşafın altında -
güneş ışığıyla tekrar yüzleşmek,
harbiden
berbat bir şey.
neon ışıkları yanıp da
çıplak kızlar barın üstünde
hırpalayan müzikle dansettiğinde
şehri daha çok seviyorum.

çarşafın altında
düşünüyorum.
tarih
sinirlerimi yıpratıyor -
insanlığın en hatırlanası derdi
güneş ışığıyla tekrar yüzleşme cesaretidir.

aşk iki yabancının tanışmasıyla
başlar. dünyayı sevmek
imkânsız. yatakta kalıp uyumayı
yeğlerim.

serseme dönmüşüm günlerle sokaklar ve yıllarla
çarşafı boynuma çekiyorum.
kıçımı duvara veriyorum.
sabahlardan kimsenin etmediği kadar
nefret ediyorum.

zaten kira da yüksek

tuzlukta canavarlar dolanıyor
çaydanlıkta hava alanları.
annemin eli poşetlerin durduğu çekmecede
ve kaşıkların gerisinden
küçük, işkence görmüş hayvanların çığlıkları geliyor.

dolapta öldürülmüş,
yeni yeşil kravatlı bir adam var
ve döşemenin altında,
burun delikleri parıldayan bir melek boğulmakta.

burda yaşamak zor.
burda yaşamak gerçekten zor.

geceleyin gölgeler
henüz doğmamış yaratıklar misali.
yatağın altında örümcekler
minik beyaz fikirleri öldürüyor.

geceler berbat
geceler gerçekten berbat
içip sızıyorum
içip sızmak zorundayım.

sabahları
kahvaltı sonrasında
ölüleri sokaklarda yuvarladıklarını görüyorum
(bunu gazetelerde hiç okumadım).

ve her yerde kartallar var
çatıya tünemiş, avluya, arabamın içine.
gözleri yok kartalların ve kükürt kokuyorlar.
gerçekten insanın cesaretini kırıyor bu.

insanlar ziyaretime gelip
karşımda sandalyede oturuyorlar
haşarat sarmış her yerlerini, görüyorum -
yeşil, altın sarısı, sarı böcekler
ve kovalamıyorlar böcekleri.

fazla uzun kaldım burada.
yakında Omaha'ya gitmeliyim.

orda her şey yeşimdendir
ve kıpırdamaz, diyorlar.
suyun üzerine desenler çizip
zeytin ağaçlarının tepesinde uyuyabilirmişsin.
gerçek mi bütün bunlar
merak ediyorum.

burda daha fazla yaşayamayacağım.

edebî kahkaha

dinle moruk, bana gönderdiğin şiirlerden bahsetmeyi
bırak, elimize geçmediler,
müsveddelere gözümüz gibi bakarız biz
onları fırında pişirir
yakarız
okuyup güler
üstüne kusarız
bira döktüğümüz de olur üstlerine
ama genellikle
geri göndeririz
öylesine
anlamsızdır ki
müsveddeler.
ah, Sanat'a inanırız biz,
elbette olamayız
Sanat'sız,
ama, siz de bilirsiniz, bir sürü insan
(sürüsüne bereket)
oynaşıp düzüşür durur Sanat'la
sadece kuru gürültüdür yaptıkları
cömert ve bağışlamaz
ve gayretli vasatlıklarında.

abonelik ücretimiz yıllık 4 dolardır.
yazdıklarınızı yollamadan önce lütfen
dergimizi okuyunuz.

ölümdöşeği hüznü

eğer sıcağa dayanamıyorsan, diyor, mutfaktan
çık. biliyor musun kim söylemiş bunu ?
Harry Truman.

mutfakta değilim, diyorum, fırının
içindeyim.

editörüm zor bir adam.
bazen şüphede kalınca ona telefon ediyorum.

bak, diyor bana, purolarını on dolarlık banknotlarla
yakacaksın, bir kolunda bir kızıl saçlı
diğerinde bir sarışın olacak.

diğer zamanlar ise diyor ki, bak, sanırım V. K.'yi
yardımcı editör olarak işe alacağım. burda bir yerlerde
5 şairi sepetlememiz gerekiyor. kararı
ona bırakacağım. (V. K. kendisini New York şehrinden
ta Hawaii kıyılarına kadar bıçakladığıma inanan
hayal gücü çok geniş bir şair oluyor.)

dinle evlat, diyorum editörüme telefonda, Almanca bilir misin?
hayır, diyor.
her neyse diyorum, iyi ve yeni araba lastiklerine ihtiyacım var, ucuza.
nereden ucuza yeni iyi lastik alabilirim biliyor musun?
seni yarım saat içinde ararım, diyor, evde olur musun
yarım saat sonra?
bir yere kıpırdayacak param yok, diyorum.
Oregon'daki şiir okuma seansında sarhoşmuşsun, diyor.

çirkin dedikodular, diyorum.

sarhoş muydun?

hatırlamıyorum.

bir gün bana telefon etti:
artık topa pek vurmuyorsun, şişenin
dibine vuruyorsun ve bütün o kadınlarla
dalaşıyorsun, biliyor musun bilmem yedek kulübemizde
sıkı bir çocuk var, oyuna girmek için can atıyor
sahanın her yerinden şut çekebiliyor
ve kalenin üstünden çıkmayan her şeyi de yakalayabiliyor
antrenörleri de Duncan, Creeley ve Wakoski
ve kafiye de tutturabiliyor, imge, benzetme,
teşbih, mecaz, beti, süslü mecaz,
yarım kafiye, ses tekrarı, hece vezni, evet
hece vezni de biliyor, hani -
kısa-uzun vurgulu, bir vurgulu bir vurgusuz iki heceli vezin,
iki kısa bir uzun heceli, iki uzun heceli vezin, hepsini biliyor,
dize ortası es, mânâ, ima, nükte,
diksiyon, tonlama, söylev, paradoks ve
kaynaştırma . . .

oha, dedim, telefonu kapatıp Old Grandad viskisinden
sıkı bir fırt çektim. gazetelere bakılırsa
Harry hâlâ hayatta. ama yeni lastik yerine
çıkma lastik almaya karar veriyorum.

dostum, andre

anlatacağım çocuk Kansas Üniversitesi'nde hocaydı
sonra işten çıkardılar
o da bir fasulye fabrikasına girdi
sonra da karısıyla deniz kıyısına taşındı
o aktörlük işi ararken karısı iş bulup çalıştı
gerçekten aktör olmak istiyorum, dedi bana,
olmak istediğim tek şey bu.
karısıyla uğradılar.
yalnız uğradı.
buralarda sokaklar
aktör olmak isteyen heriflerle dolu.
onu dün gördüm.
sigara sarıyordu.
biraz beyaz şarap ikram ettim.
karım beklemekten sıkıldı artık, dedi,
karate öğretmenliği yapacağım.
elleri tuğlalara, duvarlara ve kapılara vurmaktan şişmişti.
bana bazı doğulu büyük döğüş ustalarını
anlattı. bir adam varmış, o kadar iyiymiş ki
arkasında kim olduğunu görmek için
kafasını 180 derece döndürebiliyormuş. bunu yapmak
gerçekten zordur, dedi.
dahası: doğru şekilde konumlanmış 4 adamla döğüşmek
çok daha fazla sayıda adamla döğüşmekten daha zordur.
sayıları daha fazla olunca
birbirlerini engellerler, güçlü ve dayanıklı iyi bir döğüşçü
başarabilir. bazı usta döğüşçüler
taşaklarını içeri çekip vücutlarına saklayabilirler, dedi.

bu yapılabilir - bir dereceye kadar - çünkü vücutta
doğal boşluklar vardır... eğer başaşağı durursan
bunu anlayabilirsin.

ona biraz daha beyaz şarap verdim,
sonra gitti.
biliyor musunuz, bazen daktiloyla geçinmek
o kadar da zahmetli değil sanki.

memnundum

Tasarruf hesabında param vardı allahtan
Cuma ikindi vakti akşamdan kalmaydım
işsizdim

Tasarruf hesabında param vardı allahtan
gitar çalmayı bilmiyordum
Cuma ikindi vakti akşamdan kalmaydım

Cuma ikindi vakti akşamdan kalmaydım
Norm'un ordan karşıya geçtim
Kırmızı Fes'ten karşıya geçtim

Tasarruf hesabında param vardı allahtan
sevgilimden ayrılmış hüzünlü ve cinnet geçiriyordum
hesap defterim elimde kuyrukta dikilmekten memnundum

Vermont caddesinden geçen otobüsleri seyrettim
otobüs şoförü olarak iş bulamayacak kadar deliydim
ve genç kızlara bile bakmıyordum

kuyrukta dikilirken gözlerim kararda ama
bu binada param olduğunu düşünmeye devam ettim
Cuma ikindi vakti akşamdan kalmaydım

piyano çalmayı
ya da oto yıkamada ahmakça bir işi kapmayı bilmiyordum
Tasarruf hesabında param vardı allahtan

sonunda vezneye ulaştım
benim Japon kızdı
muhteşem bir tanrıymışım gibi gülümsedi bana

yine burdasınız, ha? deyip güldü
ona para çekme makbuzumu ve hesap defterimi gösterdim
Vermont'da otobüsler bir aşağı bir yukarı koşturuyordu

develer Sahra'yı geçiyordu
kız parayı verdi ben de aldım
Cuma ikindi vakti akşamdan kalmaydım

markete girip kendime bir alışveriş arabası buldum
ve içine sosisleri yumurtaları pastırmaları ve ekmekleri
bira salam çerez turşu ve hardalları doldurdum

kayıtsız kıvırtan genç ev kadınlarına baktım
pirzolaları en kaliteli bonfileleri biftekleri
domatesleri hıyarları ve portakalları arabama attım

Cuma ikindi vakti akşamdan kalmaydım
sevgilimden ayrılmış hüzünlü ve cinnet geçiriyordum
Tasarruf hesabında param vardı allahtan

spain meselesi

geçen Çarşamba günü
duşa girdim
ve taşaklarımı yaktım.

Spain adında bir ressamla tanıştım,
hayır, çizgi roman çiziyormuş,
neyse, onunla partinin birinde tanıştım
ve kim olduğunu
ya da ne iş yaptığını bilmediğim için
herkesten zılgıtı yedim.

epey yakışıklı bir herifti
ve bu kadar çirkin olduğum için
beni kıskandı.
bana ismini söylediklerinde
duvara yaslanmış
yakışıklı görünmekle meşguldü, ben de şöyle dedim:
hey, Spain, adını sevdim: Spain.
ama tipini sevmedim. hadi dışarı
bahçeye çıkalım da anandan doğduğuna
pişman edeyim seni !

bu, ev sahibesini kızdırdı
ve adamın yanına gidip s.kini okşadı
ben de bu arada tuvalete gidip
derin derin iç geçirdim.

ama herkes bana kızgın.
Bukowski, artık yazamıyor, işi bitmiş.
tükenmiş. baksana nasıl da içiyor.
partilere gelmezdi hiç.
şimdi partilere gelip ne var ne yoksa
içiyor ve gerçek yeteneklere hakaret ediyor.
bileklerini kestiğinde
ve kendini gazla öldürmeye çalıştığında hayrandım
ona. baksana nasıl da kesiyor şu 19 yaşındaki kızı,
sanki bilmiyoruz
s.kini kaldıramadığını.

geçen Çarşamba duş yaparken taşaklarımı yakmakla
kalmadım, kaynar sudan kaçayım derken
kıçımın deliğini de
yaktım.

ıslak gece

malûm günü.
oturmuş bunalıyordu.
bir bok yapamıyordum kadınla.
yağmur yağıyordu.
kadın kalkıp gitti.
eh işte, kaldık yine, diye düşündüm
içkimi alıp radyonun sesini açtım,
abajurun şapkasını çıkardım
ve Almanya'dan ithal
ucuz siyah acı bir puro yaktım.
kapı çalındı
açtım
ufak tefek bir adam dikiliyordu yağmurda
dedi ki,
verandanda bir güvercin gördün mü?
verandamda bir güvercin görmedim, dedim
eğer verandanda bir güvercin görürsen
bana haber ver, dedi.
kapıyı kapattım
oturdum
biraz sonra bir kara kedi
sıçrayıp camdan içeri girdi
ve kucağıma oturup pırlamaya başladı,
çok güzel bir hayvandı
alıp mutfağa götürdüm
ve birlikte birer dilim salam yedik.
sonra bütün ışıkları kapatıp
yattım
kedi de gelip yanıma uzandı
pırladı

düşündüm de, eh, beni seven biri var,
sonra kedi işemeye başladı,
her yerime ve bütün çarşafın üzerine işedi,
sidiği göbeğimin yanlarından süzüldü
hey, neyin var senin? dedim
kediyi kaptığım gibi kapıya götürdüm
ve yağmura fırlattım
ve düşündüm, çok tuhaf
kedinin üzerime işemesi
sidiği yağmur gibi serindi.
sonra kadına telefon edip,
neyin var senin?
aklını mı kaçırdın?
dedim.
telefonu kapadım çarşafları çıkardım
ve yatağa uzanıp yağmurun sesini dinlemeye koyuldum.
bazen insan böyle konularda ne yapacağını bilemiyor
en iyisi sessizce uzanıp
hiç bir şey düşünmemek.

kedi sahipliydi
pire tasması vardı.
kadına gelince
bilmiyorum.

biz, sanatçılar -

San Francisco'da 80'lik ev sahibem
yeşil Victrola gramofonumu merdivenlerden çıkarmama
yardım etti
ve millet duvarlara vurana dek Beethoven'ın
5'inci senfonisini çaldım.
odanın ortasında bira ve şarap şişeleriyle dolu
büyükçe bir kova vardı;
anlıyacağınız, titreme nöbetlerinden birinde olabilir, bir ikindi
vakti
zil sesine benzer bir ses duydum
ama zil zırıldayacağına uğulduyordu,
sonra odanın tavana yakın bir köşesinde
altın sarısı bir ışık belirdi
ışığın ve sesin ortasında
aşınmış ama çok güzel bir kadın yüzü parlamaya başladı,
yukardan öylece bana bakıyordu
sonra da kadının yanında bir erkek yüzü belirdi,
ışık giderek güçlendi ve adam dedi ki:
biz, sanatçılar, seninle gurur duyuyoruz!
sonra kadın: zavallı çocuk korktu, dedi,
korkmuştum, ve sonra hepsi yokoldu.
yataktan kalkıp giyindim ve sanatçıların kim olduğunu
ve niye benden gurur duyduklarını merak ederek
bara gittim. barda canlı birkaç sanatçı vardı
ve birkaç beleş içki götürdüm, mısır koçanı pipomla
pantolonumu tutuşturdum ve bilerek bir bardak kırdım,
bulaşmadılar, William Saroyan olduğunu iddia eden bir adamla
tanıştım, bir kadın gelip de kulağından tutup götürene dek birlikte
içtik ve o zaman düşündüm ki bu adam William olamaz, sonra
herifin biri

geldi ve şöyle dedi: ahbap, sıkı konuşuyorsun tamam da ben
saldırı
ve darptan yeni çıktım içerden, onun için bana bulaşma! birlikte
dışarı çıktık, iyi bir çocuktu, iyi yumruk sallıyordu, epey bir
başabaş döğüştük, sonra durdurdular, içeri girip
bir kaç saat daha içtik. evime yürüyerek döndüm,
Beethoven'dan 5'inciyi koydum, millet duvarları
yumrukladı, ben de aynen yumrukla
karşılık verdim.

genç halimi düşünüp duruyorum da, o zamanki halimi,
inanmak güç geliyor ama bence sakıncası yok.
umarım sanatçılar benimle gurur duymaya devam ediyorlardır
ama o günden sonra bir daha
görünmediler.

sonra savaş başladı
ve kendimi New Orleans'ta
yağmurlu bir gecede çamura batmış
sarhoş halde barın birine girerken buldum.
bir adamın bir diğerini bıçakladığını gördüm
ve gidip müzik kutusuna 5 sent attım.
bir başlangıçtı. San Francisco
ve New Orleans en çok sevdiğim şehirlerden ikisiydi.

o kadınla aynı odada
beş dakika daha kalamam

geçen gün kızımı almaya
evine gittim.
annesi işçi tulumu giymiş
dışarı çıktı.
kendisine çocuk parasını verdim
o da elime Manfred Anderson diye birinin
bir demet şiirini tutuşturdu.
şiirleri okudum.
müthiş yazıyor, dedi.
bu pisliği dergilere mi gönderiyor? dedim.
yo hayır, dedi, Manfred göndermez.
neden?
bilmem, nedenini bilmiyorum.
dinle, dedim, sen de pisliklerini göndermeyen
bütün şairleri tanırsın.
dergiler şiirlerine hazır değil, dedi,
yayınlanamayacak kadar üstün şiirleri.
yo, allah aşkına, dedim, gerçekten
inanıyor musun buna?
evet, evet, gerçekten inanıyorum,
dedi.
bak, dedim, çocuğu hazırlamamışsın
bile. ayakkabılarını giymemiş. ne olur giydirsen
ayakkabılarını?
kızın 8 yaşına geldi, dedi,
ayakkabılarını kendi giyebilir.
dinle, dedim kızıma, allah aşkına
giysene şu ayakkabılarını!

Manfred asla bağırmaz, dedi annesi.
ALLAH BELASINI VERSİN! diye bağırdım
bak işte, görüyor musun, hiç değişmemişsin, dedi.
saat kaç? dedim.
4:30. Manfred bir ara bir kaç şiirini yollamıştı, dedi.
ama geri gönderdiler ve dünyası yıkılmıştı.
ayakkabılarını giymişsin, dedim kızıma,
hadi gidelim.
annesi kapıya kadar geldi bizimle.
iyi günler, dedi.
canın cehenneme, dedim.
kapıyı kapadığında dışına yapıştırılmış bir çıkartma gördüm, üzerinde:
GÜLÜMSE, yazıyordu.
gülümsemedim.
Pico caddesinden aşağı iniyorduk.
Kızıl Öküz'ün önünde durdum.
kızıma, hemen dönerim, dedim.
içeri girip oturdum, bir viski ve su söyledim,
barın diğer tarafında elinde kıpkızıl bir penis tutan
ufak tefek bir adam kapıdan bir girip
bir çıkıyordu.
şunu,
şunu durduramaz mısın? dedim barmene.
kapatsana şunu!
senin derdin ne ahbap? dedi.
şiirlerimi dergilere gönderirim, dedim.
şiirlerini dergilere mi gönderirsin? dedi.
evet, aynen öyle, dedim.
içkimi bitirip arabaya döndüm.
Pico Bulvarı'ndan aşağı sürdüm.
günün kalan bölümü, eli mahkûm, daha iyi olacaktı.

karizma

kadının biri arayıp duruyor telefonla
sevdiğim bir kadınla yaşıyorum dediğim halde
yine arıyor.

etrafta gürültüler duydum, diyor
telefonda,
sensin sandım.

ben mi? günlerdir kafayı
çekmedim.

neyse, belki sen değildin ama
bana yardım etmeye çalışan biri olduğunu
hissettim.

belki de Tanrı'ydı. sence orada mı?

evet. Tavana asılı bir kanca O.

ben de öyle düşünmüştüm.

zemin katta domates yetiştiriyorum,
diyor.

akıllıca.

taşınmak istiyorum, nereye taşınayım sence?

kuzey sıradan. batıda okyanus. doğu
geçmişte kalmış. geriye

sadece güney kalıyor.

güney mi?

evet, ama sınırın ötesi değil. orası gringolar için
ölüm demek.

Salinas nasıl bir yer? diyor.

marul seviyorsan
Salinas'a git.

aniden kapıyor telefonu. hep yapıyor bunu. ve ertesi gün
ertesi hafta ya da ay yine
arıyor. cenazeme 30 derece sıcakta,
domatesleri ve
kıyma rengi pardesüsünün cebine tıkılmış
telefon rehberi sayfalarıyla katılırsa şaşırmam,
kadınları etkilemeyi biliyorum gerçekten.

insan hayatlarının sesi

tuhaf bir sıcaklık, ateşli ve soğuk kadınlar,
iyi sevişirim, ama aşk
yalnızca seks değildir. tanıdığım kadınların çoğu
hırslılar, bense öğleden sonra üçte
büyük rahat yastıklara uzanıp keyif yapmayı
severim, dünya dışarda, benden uzakta takılırken
dışardaki çalılığın yapraklarından süzülen güneşi izlemeyi
severim, çok iyi bilirim bütün o seks dergilerini,
seviştikten sonra göbeğimi tavana verip
her şey yerini bulurken keyif çatmayı severim:
keyifli olmak öyle kolay ki - bırak gitsin, gereken
tek şey bu.
ama kadın tuhaftır, çok hırslıdır
kadın - allah kahretsin! bütün günü yatakta geçiremem!
bütün yaptığımız yemek! sevişmek! uyumak! yemek! sevişmek!

bak sevgilim, diyorum, şu anda dışarda
domates, marul ve hatta pamuk toplayan insanlar var,
güneşin alnında ölen erkekler ve kadınlar var,
fabrikalarda boğaz tokluğuna, bir hiç uğruna ölen
erkek ve kadınlar var . . .
insan yaşamlarının paramparça edilişinin seslerini
duyabiliyorum . . .
ne kadar şanslı olduğumuzu
bilmiyorsun . . .

ama senin işin tıkırında, diyor,
şiirlerin . . .

sevgilim yataktan çıkıyor.
diğer odadan sesini duyuyorum.
daktilo tıkırdıyor.

niye insanlar efor ve enerjinin
yaratmayla ilgisi olduğunu düşünürler
bilmiyorum.

sanırım insanlar;
politika, tıp,
tarih ve din gibi konularda da
yanılıyorlar.

göbeğimin üstüne yatıp
değişiklik olsun diye
kıçımı tavana verip uyuyorum.

iskeleyi kurtarın

bu partiye gelecektin,
biliyorum partilerden nefret ediyorsun ama
partisiz de kalmıyorsun.
her neyse, benim manitayı götürdüm, tanıyorsun
kendisini -

Java Jane'mi?

evet, parti atlı karıncanın ordaydı
hani şu iskeleyi yıkmaya çalıştıkları yerde,
biliyor musun nerde olduğunu?

evet, kırmızı boyalı, pencereleri
kırık -

evet, her neyse, benim kız atlıkarıncanın hemen yukarısında
bir odada kalıyor. atlıkarıncanın sahibi olan kadının
doğum günü partisiydi.
iskeleyi kurtarmaya çalışıyor
atlıkarıncayı kurtarmaya çalışıyor -
herkese bol içki vardı, benim kız
atlıkarıncanın hemen yukarsında
bir odada kalıyor.

kıyak partiymiş.

seni aradım,
yoktun.

önemli değil.

öyle işte, içki boldu ve atlıkarıncayı da
çalıştırdılar, beleşti, müzik,
her şey.

kıyakmış.

benim kızla kavga etmeye
başladık, e tabii -
o kadar içince.

ben ondan ayrı dikiliyordum
o benden ayrı dikiliyordu.
elinde bir bardak şarap vardı.
koyu yeşil azrail bakışımı dikmişim üzerine,
çarpılmış vaziyette
geriye adım attı
atlıkarınca dönüyordu
bir atın toynağı bastı tekmeyi kıçına.
dönen platforma düştü.
her şey öyle çabuk oldu ki -
ama bir şeyi farkettim
atların altında müzikle döndüğü
onca zaman
bir damla bile dökülmesin diye
bardağını dik tutuyordu.

cesurca.

ne demezsin. ama bu sırada da kilodu
sürekli ortalıkta. pembe pembe
parlayıp duruyor.

harika. nasıl başarmışlar?

komplo kurmuşlar.

pembe parıltı için mi?

evet. her neyse kilodu görünüyor ve kendime,
neyse zararı yok, diyorum,
diyorum ama herhalde millete
bana göründüğünden çok daha güzel
görünüyor, neyse sonra bir adım atıp yanaştım ve
Jane, dedim.

sonra ne oldu?

içkisini dik tutup dönmeye
ve pembe kıçını sergilemeye devam etti...
ama kurnazca bir yanı da vardı bunun, aptalca ama keyifli...

zafer, gecikmeli de olsa,
naralar atarak çıkar gelir sonunda...

aynen, öylece dönmeye devam etti
intikam dolu -
hayat sarhoşu -
bacaklar fora -
beni önemsiyordu ki gösterdi kilodunu
bütün millete. her neyse, dönerek kayıyordu ki

bacağı adamın birinin bacağına çarptı -
daha yakından bakmak için öne çıkmıştı adam.
67 yaşındaydı herif ve karısıyla
spagetti yiyorlardı kâğıt tabaklardan, neyse,
sevgilimin bacağı adamınkine çarptı
ve platformdan fırlayıp kıç üstü oturdu
ama şarap bardağını hâlâ dik tutuyordu.
yanına gidip ayağa kaldırdım
hâlâ düzgün tutuyordu
ve sonra kaldırıp içti.

gerçekten de
sıkı partiymiş.

seni aradım,
yoktun.

ağız kokusu kâbusu misali azdırır insanı
süzülen çiğ damlalarından örülmüş
örümcek ağları.

kesinlikle. orda
olmalıydın.

üzgünüm.

yanık

bir kibbutz'ta tanıştığı bir kadınla yaşamak için
New York'a döndü çocuk.
32 yaşında, anasından ayrıldı,
bakımlı biriydi, mizah gücü yerinde
ve hergün değiştirirdi
donunu. Porto Riko bölgesinde buldu
kendini, kadının işi vardı. çocuk
pencerelere demir parmaklıklar takmak istiyordu
ve kadın işe gittikten sonra
sabahın onunda
dünyanın kızarmış tavuğunu yiyordu.
yıllarca biriktirdiği parası vardı biraz
ve düzüşüyordu da
ama aslında
korkardı
a.cıktan.

Eileen'le Hollywood'da oturuyorduk
dedim ki:
çocuğu uyarsam iyi olacak
uyarayım da
kadın yamuk yaptığında
hazırlıklı olsun.

hayır, dedi, bırak da çocuk mutlu olsun.

bıraktım
mutlu olsun.

şimdilerde yine annesiyle
oturuyor, yüz altmış beş kilo olmuş
ve durmadan yiyip
durmadan sırıtıyor
ama gözlerini
görmelisiniz...
bütün o et yığınının ortasında
öylece duruyorlar...

bir tavuk butunu ısırıyor:
sevmiştim onu, diyor bana,
sevmiştim onu.

cehennem ateşi halt etmiş yanında . . .

kadın portakal rengi Vosvosunda bekliyormuş
elimde 12 şişe bira bir de ufak viski
sokakta yürüyordum
birden arabadan fırlayıp
bira şişelerini kaptı
kaldırımda parçaladı
viski şişesini de kaptı
ve onu da parçaladı,
hıı, dedi, demek onu bunlarla sarhoş edip
becerecektin ha!
hole girdim diğer kadın
merdivenlerin yarısında dikilmiş bekliyordu,
sonra sokaktan içeri dalıp
merdivenleri çıktı
ve diğer kadına çantasıyla patlattı,
benim erkeğim o! dedi,
benim erkeğim!
sonra koşup dışarı çıktı
ve turuncu Vosvosuna atlayıp
uzaklaştı.
bir süpürgeyle dışarı çıktım
ve camları süpürmeye başlamıştım ki
bir ses duydum
yine turuncu Vosvostu
kaldırıma çıkmış
üzerime geliyordu -
zıplayıp son anda bir duvara yapıştım
yanımdan geçip gitti.
sonra süpürgeyi alıp yine camları süpürmeye
koyuldum,

bir de baktım orda dikiliyor;
süpürgeyi aldı
ve üç parçaya ayırdı,
sonra kırılmamış bir bira şişesi buldu
kapının camına fırlattı.
camda temiz yuvarlak bir delik açtı
ve diğer kadın merdivenlerden aşağıya
bağırdı: Allah aşkına, Bukowski, git
onunla!

turuncu Vosvosa bindim
birlikte uzaklaştık.

ipi çek, kukla oynasın . . .

her erkek şunu iyice anlamalı
her şey bir anda
yok olabilir:
kedi, kadın, iş,
yatak, duvarlar, oda;
aşk da dahil
bütün gereksinimlerimiz
kumdan temellere oturur -
ve herhangi bir olay,
ne kadar ilgisiz olursa olsun:
Hong Kong'da bir çocuğun ölümü
ya da Omaha'da bir kar fırtınası...
felaketin olabilir.
bütün porselenlerin mutfak döşemesinde
parçalanır, kadının içeri girer
öylece dikilirsin, sarhoş,
her şeyin ortasında, ve sorar:
aman allahım, ne oldu böyle?
bilmiyorum, dersin,
bilmiyorum . . .

mısırlı et yahniden daha sıkı -

insan yüreğinin devinimi:
Missouri semalarında gırtlağını sıkarlar;
Boston'da sıcak balmumuyla kaplanır;
Norfolk'ta patates gibi yakarlar;
Allegheny Dağları'nda kaybedilir;
sonra yine bulurlar New Orleans'ta
dört direkli maun bir yatağın içinde;
El Paso'da boğup
barbunyaya katarlar;
sarhoş bir köpek misali haca gerilir Denver'da;
Kalamazoo'da ikiye ayırıp
tost yaparlar;
kanserli bulurlar
Meksika kıyılarında bir balıkçı teknesinde;
üçkâğıda getirip kafeslerler Daytona Beach'te;
yeşil beyaz basma elbise giymiş
çocuk yuvası bakıcısından yer tekmeyi,
Kuzey Carolina'da bir otobüs durağında
garsonluk yapar;
East Village'de satranç-bilen bir fahişe
zeytinyağı ve keçi sidiğiyle ovar;
Kongre'den geçen bir kanun
kırmızı, beyaz, maviye boyar;
Kansas'ın en koca götlü
saçı boyalı sarışını basar torpidoyu;
içini dışına çıkarıp boynuzlar
Doğu Lansing'de boğa ruhlu bir karı;
ön üstte bir dişi eksik
minik parmaklı bir kız alıp taşlaştırır,
ve içine benzin doldurulur

Mesa'da;
insan yüreğinin devinimi
sürüp gider böyle
bir süreliğine.

sesler

1.
bıyığım takma
peruğum ve kaşlarım da
hatta gözlerim bile . . .
sonra bir şey sersemletir beni . . .
abajur gölgeleri sallanır, kaynama sesleri
ve sihirli
inanılmaz sesler duyarım.

2.
biliyorum delirdim, teoriyi
hayata geçirircesine:
kayıplar bulunur
hastalar sağlıklıdır
yaratma-özürlüler
yaratıcıdırlar.

3.
rahat, evcil, çok bilmiş
kaşarın biri olsaydım bile asla
kitlelerin kanını içip de
şaraptır bu diyemezdim.

4.
niye o güzel kızın arabasını
tamponundan tutup kaldırdım ki?
sıkışmışsa sıkışmış krikosu,
belimi doğrultamadım
ve beni kandil simidi gibi taşıyıp belimi
doğrulttular ama hâlâ kıpırdayamıyordum...
hastane'nin suçuydu, doktorlar'ın suçu.
sonra o iki çocuk düşürdüler beni
röntgen odasına götürürken... DAVA AÇACAĞIM! diye
haykırdım,
ama sanırım suç o kızındı -
bana o bacakları
ve kalçayı göstermemeliydi.

5.
dinle, dinle, S.KİMİN AŞIĞI, YIRTIK PEZEVENK,
S.KİMİN AŞIĞI, SEV, SEV; ÖLDÜR, SİLAH KULLANMAYI
ÖĞREN; BOŞLUK YARAT, GERÇEĞİ GÖR, İLAHİ TAKIL,
S.KİMİN
AŞIĞI, BAK İŞTE geliyor . . .

6.
ilk romanım E.H.'den çalıntıydı,
o günden beri dolar içinde yüzüyorum. herhalde Amerika'nın
gördüğü en iyi gazeteci benimdir, istediğim konuda
atıp tutarım, mutlaka anlamı vardır,
sabah sokakta rastladığınız ilk insandan daha çok
hayransınızdır bana. aslında şurası da doğru ki
benim zamanımda yazar falan yoktu
doğru dürüst, yazar yokluğunda yazar oldum
anlıyacağınız. tamam,

zaman kötü. sanırım ben
bir numarayım. ancak bu,
devlerin bizi coşturduğu zamanlardan
farklı bir şey. neyse boşverin:
ben dolar içinde yüzüyorum.

7.
berbat bir yazardım, N. C.'yi batırdım çünkü
olduğundan fazla büyüttüm, sonra da moda meraklıları
kitabımı olduğundan fazla büyüttüler. okunabilir
Amerikan edebiyatında üç berbat yazar
vardır. Drieser, şüphesiz, en kötüsüydü.
sonra Thomas Wolfe geldi, sonra da bendeniz. ama
Wolfe'la benim aramda seçim yapacak olsam,
Wolfe'u seçerdim. yani en kötü olarak. diğer bir berbat yazar,
Capote'nin benim hakkımda söylediklerini düşünmek
hoşuma gidiyor: o sadece daktilo yazar. bazen
berbat yazarlar da doğruyu söyler.

8.
çoğunun olduğu gibi, benim de sorunum, sanatçı bilincim.
kızarmış patates ve ihtişam dolu yaşıyorum
ve etrafıma baktığımda aykırı sanat formlarını görüyorum,
hemen atlayıp insanlara ne kadar iyi olduğumu
ve düşündüklerimi anlatıyorum.
işte bu, yüzyıllardır sanatı mahveden bıkkınlığın
ta kendisi. bir zamanlar kendimi, hayvanat bahçesinde bir aslana
şiir okurken kaydetmiştim. gerçekten de aslan,
acı çekiyormuşcasına kükremişti. bütün şairler
sarhoş olunca bu kaydı dinleyip gülüyorlar.

9.
kahramanların ve aşıkların fotoğraflarının
kaya duvarlara çarparak uçuştuğu hapishane konusundaki
romanımı hatırlıyor musunuz?
ünlü oldum. ve buraya geldim.
şöhretimi alıp unufak eden
Valley West ve Bakersfield'lı zenci motosikletlilerle
düzüşmek istedi canım
cinnetlerini ve yalnızlıklarını verdiler ağzıma
Cadillac beyazı ve Cadillac siyahı ruha dair hayallerini verdiler
ağzıma,
ve kıçıma boşaldılar
burun deliklerime ve kulaklarıma,
bu arada ben, Komünizm, Komünizm diye yırtınıyordum,
sırıttılar,
biliyorlardı samimi olmadığımı.

sapına kadar aynen devam

tek tırnağımdan
asılmışım
güneş
yüreğimi eritiyor
yılanın kuzeniyim
şelalelerden
korkarım
kadınlardan
ve yeşil duvarlardan korkarım

ağaçlar rüzgârdan uçarken
polis durduruyor
ve (akşamdan kalmayım)
eksozun patlak
sileceklerin çalışmıyor
geri vites farın da kırılmış, diyor.
geri vites farım yok ki,
celbi imzalıyorum ve içimden,
düşündüklerim yüzünden içeri atmadıklarına
şükrediyorum

hüzün, yarı-zehirlenmiş bir kuyudaki
sudan boncuklar misali damlıyor,
şansımın iyice cılızlaştığının
farkındayım -
sabahın üçünde ışığı yaktığında
banyoda gördüğün bir böcek gibiyim.

sonunda aşk, gırtlağı
yer beziyle tıkanmış, mutluluk resimleri

ataçlara dönmüş, bilirsin
bilirsin.
bir kere anladın mıydı bu süreci (anlaman
gereken
şu:
çoğu şey
yürümez, onun için de
saklamayı bırakırsın,
ve bunu anlayana kadar da
yılların biter) - bir kere anladın mı bu süreci
iki veya üç defa daha kazık yemen yeter
sonra seni paketleyip gönderirler, bunu
bilmek iyidir -
cevap yetiştireceğim diye yırtınmayı
bırak da sakinleş biraz -
senin de neredeyse işin bitti
bitecek benim gibi. utanılacak bir yanı yok
bunun. canımın istediği bara girip
viski ve su söyleyip,
parasını ödeyebilir,
ve elimle bardağı kavrayabilirim,
tanımazlar, tanıyamazlar,
ne seni ne de beni,
futboldan, havadan,
petrol krizinden konuşurlar,
sonra ellerimizi kaldırıp
ayna elleri seyrededursun
dikeriz içkimizi -

Jane, Barbara, Frances, Linda, Liza, Stella,
baba'nın kahverengi deri terliği
ters dönmüş durur banyoda,
isimsiz ölü köpekler,
yarının gazetesi,
bir Perşembe ikindi vakti
radyatörden sızan kaynar su,
bileğine kadar yakar kolunu,
öfkelenmezsin bile duyduğun acıya,
sırıtırsın kazananları düşünüp
sen sarhoşken ya da uzaktayken
kız arkadaşını düzen herifi düşünür
sırıtırsın
düzmesine izin veren kızı düşünür sırıtırsın.
bulanık rüzgârda ulur güller,
gerekli şeyleri
söyledik, sırada
çıkıp gitmek var, ama şunu belirtmek
isterim ki
ne demiş olurlarsa olsunlar,
asla
hiçbir şeye kızmadım.

düşlerini yitirmiş

gece kafelerde
yaşlı, beyaz saçlı kadın garsonlar
vazgeçmişler,
ve aydınlık kaldırımları yürürken
bakımevlerinin pencerelerinden
içeri bakıyorum da
artık yitirmiş olduklarını
görebiliyorum.
parkta banklarda oturmuş insanları görüyorum
ve oturuş biçimlerinden
ve bakışlarından
bir şeylerin bitmiş olduğunu görebiliyorum.

araba süren insanlar görüyorum
ve arabalarını sürüş tarzlarından
sevmediklerini ve sevilmediklerini
görebiliyorum -
bırak ki seksi düşünecekler.
eski bir film misali
unutulmuş gitmiş
her şey.

çarşı ve süpermarketlerde
koridorlar boyunca yürüyen
alışveriş eden insanlar görüyorum
elbiselerinin vücutlarına oturuşundan
yürüyüşlerinden
yüzlerinden ve gözlerinden
artık hiçbir şeyi umursamadıklarını
ve hiçbir şeyin de onları umursamadığını
görebiliyorum.

her gün
yüz tane insan gösterebilirim size,
tamamen bırakmış.

hipodroma
ya da bir spor karşılaşmasına gittiğimde
hiçbir şey
ya da hiç kimse için
bir şey hissetmeyen
ve hissettiremeyen
binlerce insana rastlıyorum.

her yerde
yiyecek, barınak
ve giyimden başka bir şey istemeyen
insanlar görüyorum;
düşlerini yitirmiş,
başka bir şey
düşünemiyorlar.

niye bu insanlar ortadan yokolmazlar
anlamıyorum
niye tükenmez ömürleri
anlamıyorum
niye öldürmez bulutlar onları
niye öldürmez köpekler
çiçekler ve çocuklar
niye öldürmez onları
anlamıyorum.

zaten öldürülmüşler sanırım
ancak yine de
onların gerçeğine
uyum sağlayamıyorum
çünkü sayıları
o kadar çok ki.

her geçen gün,
her gece,
sayıları artıyor
metrolarda
binalarda
ve parklarda

sevmemek
ya da
sevilmemekten
hiç dehşete kapılmıyorlar
hemcinslerimin
mil
yon
larcası.

palmiye yaprakları

Los Angeles'ta
1973'ü 74'e bağlayan geceyarısı
saat tam 12:00'de
penceremin dışındaki palmiye yapraklarına
yağmur yağmaya başladı
kornalar ve havai fişekler
çınladı
ve gök gürledi.

ışıkları söndürüp
yorganı üstüme çekmiş
ve yatmıştım akşam dokuzda -
neşeleri, mutlulukları,
çığlıkları, kâğıt şapkaları,
arabaları, kadınları,
amatör sarhoşları . . .

Yeni Yıl arifesi
hep korkutmuştur beni

yaşam ne anlar ki yıllardan.

şimdi kornalar
havai fişekler ve gökgürültüsü sustu . . .
her şey beş dakika içinde sona eriyor . . .
sadece yağmuru duyuyorum
palmiye yapraklarında,
ve düşünüyorum,
insanları asla anlayamıyacağım,
ama yaşayıp
atlattım işte.

İÇİNDEKİLER

1. ELLERİYLE YAKALAR YÜREĞİMİ
yaprakların trajedisi, 11
şiirlerimi alan orospuya, 12
marilyn m.'ya, 13
borodin'in yaşamı, 14
bedava, 16
edebi bir aşk, 17
ikizler, 19
los angeles müzesinde yağmur yağdığı gün, 21
öğleden sonra 2 birası, 23
pazar ressamı, 24
ihtiyar şair, 25
yarış, 28
vegas, 30
güneşin yüzü, 32
konuşanlar, 33
papaz ve matador, 34
aşk&şöhret&ölüm, 35
babam, 36
tekil benlik, 37
340 dolarlık at ve yüz dolarlık fahişe, 39

2. ÖLÜMELİNDEKİ ÇARMIH
sineklikteki manzara, 43
ölümelindeki haç, 44
aynasızlar, 46
leydi godiva sayılmaz, 47
işçiler, 49
ana, 54
makineli tüfekler kuleler & mesai kartı saatleri, 56
çığırtkanlar, rahibeler, bakkal çırakları ve senin için bir şey, 59
neredeyse her şeyin yokluğu, 64
evime gelme ama gelirsen, 66
beynimde zambaklar, 68

onlar, hepsi, bilirler, 72
güzel bir gün, 76
3. DEHŞET CADDESİ VE IZDIRAP YOLU'NDA
bira şişesi, 81
beden, 82
nakavt, 85
öğleden önce pazar, 86
postayı almaya çıkmak üzerine, 88
hükümeti devirmek istemiştim ama tek götürdüğüm birinin karısı oldu, 90
kızlar, 93
red mektupları üzerine bir not, 94
gerçek hikâye, 96
yaşamak, 98
entel, 101
bir kadeh kızarmış-göz, 103
bir dahiye rastladım, 107
solucanlara iyi geceler öpücüğü, 108
john dillinger ve le chasseur maudit, 110
bir parça uyku ve kafa huzuru, 113
iyi bir adama da benziyordu, 115
gökyüzünde çocuklar, 118
rupert brooke bekleyen hatuna not, 119
kötü şairle iyi şair arasındaki fark şanstır, 121
burada ve Berlin'de ve New York'ta ve Meksika'da perdeler uçuşuyor ve insanlar ikindi vaktinde yürüyorlar, 124
merhamet tacirlerine, 128
4. SUDA YAN ATEŞTE BOĞUL
çöpçüler, 131
hayvanat bahçesi, 133
kayıp, 135
ateşli, 137
aşk, 140
yan, yan, yan yanabileceğin kadar, 141
tarzımız, 143

kollarından çıkıp, 145
bir geri zekâlının ölümü, 147
tınılar, 149
kıçıkırık bir gece, 150
iş arıyorum, 151
mektuplar, 153
evet evet, 155
eddie ve eve, 156
sıcacık kıçlar, 159
şiire başlık atmak ne işe yarar?, 160
kaplan, 162
pasta cila, 163
bazıları, 167
cenetteki babam, 168
sinirler, 170
zaten kira da yüksek, 171
edebi kahkaha, 173
ölümdöşeği hüznü, 173
dostum, andre, 176
memnundum, 178
spain meselesi, 180
ıslak gece, 182
biz, sanatçılar, 184
o kadınla aynı odada beş dakika daha kalamam, 186
karizma, 188
insan hayatlarının sesi, 190
iskeleyi kurtarın, 192
yanık, 196
cehennem ateşi halt etmiş yanında, 198
ipi çek, kukla oynasın, 200
sesler, 203
sapına kadar aynen devam, 207
düşlerini yitirmiş, 210
palmiye yaprakları, 213

1955 ve 1973 arasında yazılmış bu şiirlere baktığımda (çeşitli nedenlerle) en çok son şiirleri beğendiğimi görüyorum. Bundan da memnunum. Elbette gelecekte yazacağım şiirlerin nasıl olacağı veya başka şiirler yazıp yazmayacağım konusunda hiç fikrim yok, çünkü ne kadar yaşayacağımı bilmiyorum, ama şiir yazmaya oldukça geç, 35 yaşımda başladığıma göre bana fazladan bir kaç yıl tanıyacaklarını sanıyorum. Bu arada, okuyacağınız bu şiirlerle yetinmek durumundayız.

Charles Bukowski
30 Ocak 1974

"hiçbir şeyin önemi yok
bir yatakta debelenmekten başka
ucuz hayaller ve bir birayla
yapraklar ölürken ve atlar ölürken
ve ev sahipleri koridorlarda dikmiş gözlerini bakarken;
canlıdır müziği çekilmiş perdelerin,
sinek sürüleri
ve patlamalar sonsuzunda
son insan'ın mağarası;
hiçbir şeyin önemi yok sızdıran lavabodan başka,
boş şişeden,
keyiften,
kıstırılmış
bıçaklanmış ve traş edilmiş gençlikten başka,
kendisine sözcükler öğretilip
ölsün diye
arkası yastıkla desteklenmiş
gençlikten başka."

ISBN 975 - 7939 - 83 - 8
9 789757 939832